

102

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

1891 - 1993
102
YEARS OF
PUBLISHING

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

1891 - 1993
102
YEARS OF
PUBLISHING

USPS 002670 • VOL. CII

Středa 3. listopadu 1993 - Číslo 67 - Wednesday November 3, 1993

65c

Ekologický Marschallův plán

František Sion, Vídeň

Již 20 let existuje organizace Spojených národů UNEP, United Nations Environment Programme. Snaží se za vedení předsedy Mustafy K. Tolby, Nairobi koordinovat a stimulovat nikoliv však provádět a financovat akce pomoci nevyvinutým zemím opatřováním technických dokumentací, zlepšováním vyučovacích metod a výměnou informací, zejména technického rázu. Vzdor tomu se ekologická situace na celém světě neustále zhoršuje.

Byla proto na 19.—22. října 1993 svolána do Vídně mezinárodní konference týkající se budoucího vývoje a možností řešení. Byla pozvána celá řada světových kapacit, aby si během této konference tyto odborníci vyměnili své zkušenosti. Se zájmem jsme si vyslechli názory profesora Dennise Meadowse z university New Hampshire, USA, prof. dr. Martina Uppenbrinka ze Švýcar, Evžena J. Weingertera z Washingtonu a jiných. Z východoevropských států byli přítomni vědci a ekologové z Albánie, Arménie, Chorvatska, Lotyšska, Litvy, Moldavy, Polska, Rumunska, Slovenska, Slovinska, Ukrajiny a Maďarska.

Jest zajímavé, že američtí hosté mluvili o problémech XXI. století

Pokračování na str. 10

Křesťané v politice

František Růžička

Dvoudenní republikový sjezd členů KDU-ČSL v Č. Budějovicích dal podnět k tomu, aby se nejen členové, ale i další příznivci z řad voličů setkali s čelními představiteli této politické strany. A tak se již v páteční podvečer prostorný sál MěÚ zaplnil téměř do posledního místečka, zvědavost voličů byla po vývoji posledních událostí značná. Za předsednickým stolem se objevil poslanec J. Krupík ze Zlína, ministr Fr. Benda, prezident Agrární komory J. Netík, Mgr. Vodička, který večer moderoval a primátor města ing. J. Talíř, který se ujal zahajovacího slova. Květiny a koš čerstvého ovoce pro hlavního aktéra putovaly na předsednický stůl až o něco později, neboť místopředseda vlády ing. J. Lux přijel vzhledem k jednání v Praze o něco později. V sále pak byli přítomni i další členové Rady MěÚ, bývalý poslanec Cibuzar a další hosté.

Z VYSTOUPENÍ PRIMÁTORA MĚSTA

— Co s Dopravním podnikem? Je na pokraji kolapsu, částečně svoji vinou a částečně dopadem budování trolejové dopravy, s původním

pokračování na str. 5

Jak mě chtěla
vesnice odnaučit věřit

Jan Černý

Jedna nejmenovaná vesnice mě chtěla odnaučit věřit, doufat i bojovat. Neuspěla. Docílila jen toho, že jsem se přestal s ní setkávat pod jednou klenbou kostela a na nedělní mše jsem jezdil do sousedního města. Ne, že by tam snad byli lepší věřící a slušnější občané, ale jejich neznámé obličej mi nepřipomínaly zdejší, které perfektně plakávají nahrabané majetky, hloupost i citovou tupost, a vychytralost, dokumentovanou i ubohostí servilně upravených kostelních textů — za účelem získání místenky u trůnu na věčnosti. O paradoxu politického souznění s nepřáteli Boha a církve, kteří momentálně představují státní moc (i pokladnu), ani nemluvě. — Jen v cizím, městském kostele se nedopouštím hříchu "přetvářky" a hříchu "přát někomu něco zlého", rozuměj: spravedlivou odplatu. Už nebudu pohoršlivě kroutit hlavou nad muslimskými fundamentalisty. Oproti našim fundamentalistům typu zbožné Anče, jsou umírnění. Ta když o někom spustí, že "ten je JINÉ víry", zní to jako

Pokračování na str. 4

Sněžná politika: Moskvíči podpisovali v neděli petice na Rudém náměstí. Politické strany, aby mohly účastnit se parlamentních voleb v prosinci, musejí mít každá aspoň 100 tisíc podpisů.

Kam míří ODS?

Jaromír Thuma, Praha

Největší z odštěpků polistopadového sametového Občanského Fóra ODS Václava Klause se od svého vzniku představovala jako pravicová strana. A také jako strana, která nechce mít nic společného s bývalými komunisty. Ačkoliv v jejich řadách bylo a je právě bývalých komunistů celá řada. Ani její nechuť k občanům požadované deobolševisací státní správy a života vůbec, na moc velkou pravicovost neukazovala. Spíše naopak! A také prosazováním své údajné neomylnosti, zvláště v oblasti ekonomické reformy, se více podobala bývalé vševládné KSČ (Komunistické straně Československa z dob totality — pozn. red.), než opravdu pravicové straně demokratického typu. Dnes se potvrzuje mínění mnohých občanů, že tato strana svoji pravicovost pouze předstírala. Její filosofie vychází z jakéhosi fatálního postkomunistického pragmatismu,

Pokračování na str. 4

VZPOMIENKA

Vlado Pavlík, Bratislava, teraz v Prahe

V máji 1990 sa po prvý raz uskutočnilo stretnutie signatárov Charty 77 v Prahe. Koľkí z nás sme tu išli s vierou a nádejou, plní odhodlania pracovať pre vec pravdy. Hlavne tá hrstka, ktorá prišla zo Slovenska. Na rozdiel od Čiech, Slovensko už vtedy malo znovu svojho komunistického diktátora, ktorého hviezda práve začala vychádzať.

Snemovanie to bolo búrlivé, sľubov a vyhlásení bolo dokonca ešte viac, ako na poslednom zjazde ÚV KSČ. Naše špičková, komunisticko-charistická nomenklatura mohla byť spokojná.

Podvečer sme sa presunuli do Lucerny, kde bol pre nás pripravený kultúrny program. Zaujatie jeho sledovaním sme postupne zaregistrovali

Pokračování na str. 2

Mám rád pohádky

František Růžička

Hned na začátku však musím dodat, že pohádky, ve kterých dobro vítězí nad zlem. Pokud v nich vítězí zlo nad dobrem, pak již zcela určitě nejsme v říši pohádek, ale v současném království post-komunisticko-českém.

Roší pohádkových bytostí a to hned tři najednou (Dlouhý-Široký-Bystrozraký) na sebe vzal na jedné stránce srpnového Českého deníku pan ministr průmyslu a obchodu. Ostatně proč ne. Dlouhý skutečně je, jako Širokého jej nedávno vymalovaly Necenzurované noviny a jako Bystrozraký se sám projevil. Nevěříte?

V odpovědi jednomu akcionáři reaguje na průběh a výsledky jednání valné hromady a.s. Elektro-Praga Hlinsko. Ten totiž žádal objasnění nejasností v hospodaření podniku a činnost managementu za poslední tři roky označil jako bezkonkurenční. To pan ministr uznal, nikoliv však již kritiku zákona jako nedokonalého a odpověděl: "O složení představenstva a.s. a dozorčí rady rozhoduje valná hromada a ta rozhodla tak, jak rozhodla. Nezbyvá tedy než obvinit privatizační fondy z toho, že jsou složeny ze samých komunistů a ze stejného i přítomné účastníky valné hromady..."

Je to smutné, i když to pravděpodobně bylo vyřčeno s jistou dávkou nadsázky. Jenže takový není průběh naší pohádky, ale právě naší současnosti. A řekl bych, že ještě horší. Vzpomínám si na cestu Vl. Dlouhého v polistopadovém obdo-

bí, kdy navštívil i stavbu JE Temelín a ujišťoval pracovníky, že HYDRU je nutné nekrmít, nedávat jí pít a ubírat jí kyslík. Tehdy sklídl potlesk. V dalším vývoji jsme však neustále svědky, jak ona HYDRA je soustavně překrmována, vydatně napájena, ochraňována i zákonem a zásobována nejen kyslíkem, ale potřebným tokem finančních prostředků. Takže --pravý opak hlášeného po listopadu -- stal se smutnou pravdou. Pravdou o tom, že snad pan ministr vůbec neví, jak to chodí v podhradí a na venkově. Jeví se dokonce, že zdaleka nebude sám.

Stoupenci haitského presidenta v exilu, Jeana-Bertranda Aristida volají po jeho návratu do Haiti při nedělní manifestaci u hotelu v Braintree, Mass., kde měl Aristide tiskovou konferenci.

VZPOMIENKA...

nejaký šum a naše hlavy sa začaly otáčať o 180 stupňov, smerom na zadné časti balkónov, kde sa už blahoslonne usmievalo a ukláňalo jeho blahorodie pod menom Václav Havel. A figúrky sediace v sále, ako na povel sa postavili, začali tleskať a skandovať: "Ať žije Havel, ať žije Havel..."

Ovácie nemali konca a malý mužíček, s dopredu vyrobeným image, uznanlivo pokyvoval hlavou nad výkonom chartistickej masy. Potom blahoskonne pokynul, že sa už nabažil a umožnil v rámci novorodiacej sa novej mytológie, ktorá už začínala tvoriť nový typ hrdinu, to znamená, seba samého, aby sa posadili.

Prečo o tom vlastne píšem? Pokiaľ ctenému čitateľovi odpoviem, musím sa mu priznať, že som sa tu cítil, ako ten Jakešov "Kól v plote". Dovod bol úplne jednoduchý. Zistil som, že som bol jediný na sále, ktorý ani nestál, ani netlieskal, ani neskandoval. V nemom úzase som sa pozeral a moje pocity a myšlienky sa začali uberať úplne niekde inde. Pochopil som, že od tých, ktorých členstvo v Charte 77 vynieslo až na najvyššie funkcie, že tí sa už svojim ideálom od nás, tých obyčajných, začínajú vzd'aloval'.

Netrvalo dlho a doba mi dala za pravdu. V polovicike októbra 1990 som požiadal jeho blahorodie o 30 minútové prijatie. Chcel som ho oboznámiť so zaujímavými materiálmi, ktoré som už vtedy zozberal na slovenského zloducha, pod menom Vladimír Mečiar. Veľmi som mu chcel povedať, že pokiaľ v decembri 1989 vyzýval ľudí, ktorí bývajú mimo Prahy, aby sa angažovali v prospech demokracie a naplňovali ideály Charty 77, že to nie je vobec jednoduché a že potrebujeme od neho tiež pomoc. Koncom novembra som dostal odpoveď, že mojej žiadosti o prijatie nie je možné vyhovieť, nakoľko pán prezident je úplne pracovne zaneprázdnený úlohami celoštátneho významu.

A vtedy som pochopil, že Husák a Havel majú mnoho spoločných vlastností. Jednou z nich bol aj cynizmus, v mene ktorého dokázali radového občana ponížiť do úlohy dobytky. A keď k tomu pridám ich kladný vzťah k nositeľom určitej ideológie, ktorú vedeli povýšiť nad utrpenie ich obetí, potom sa ani nečudujem, že tento absurdný dramatik v precíznej réžii splnil to, čo bolo do neho vkládané.

Udělejte vašim doma radost v tomto roce
a předplaťte jim Hlasatel.

Pro vás je to mnohem snadnější než pro ně.

Naše zprávy jsou pořád aktuální.

Pomůžete jim a nám také.

CENY PŘES MOŘE V U.S. DOLARECH:

Denní a Nedělní	Nedělní pouze
• 3 měsíce \$ 45.00	\$26.00
• 6 měsíců \$ 84.00	\$45.00
• 12 měsíců \$150.00	\$78.00

Czechoslovak Daily Herald DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusa vřelky s uvážlivými články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zaslané články. Zastlané rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS in US Dollars	
3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

LEVNÉ PUJČKY NA AUTOMOBILY 6.25% APR

PINNACLE BANK

Berwyn Banking Center
7112 West Cermak Road
(708) 780-2025

Cicero Banking Center
6000 West Cermak Road
(708) 780-4970

Member
FDIC

Member
NAB

Přátelé - Palestinci zvedli Salima Husseina Zerai na ramena, když se vrátil domů minulý úterý po 23 letech v izraelských věznicích.

Trh zdravotnictví neuzdraví

Konkrétní příběhy pacientů ve státech s tzv. tržní ekonomikou jednoznačně dokazují, že komercializace zdravotnictví je nebezpečná lidskému zdraví. Lidé jsou za peníze léčeni a nikoli rychle vyléčováni. Lékaři dobu léčby pacientů co nejvíce protahují a dělají zbytečné zákroky, podobně jako advokáti usilující o nekonečné soudní procesy, aby vytahali ze svých mandátů co nejvíce peněz. Není tomu tak dlouho, co jsem se dozvěděl od bohatšího staršího muže z U.S.A., že si mnoho let léčil kuří oka u ortopéda. Každou návštěvu platil něco přes 100,- dolarů. Po převratu v Československu přijel v roce 1990 do Prahy. Když se mu objevily známé potíže při chůzi, zašel si do obyčejné pedikúry a tam mu ošetřovatelka nohy vyléčila za 40,- Kčs tak úspěšně, že po návratu do U.S.A. nemusel navštívit svého de facto pěstitele kuřích ok.

Proti tržním vztahům ve zdravotnictví hovoří i zkušenosti z chirurgické praxe. Ve světě, kde peníze ovládají medicínu, tam se jen hodně operuje podle kapsy pacienta a jeho uzdravení je jaksi vedlejší záležitost. Například lze mít důvodné pochybnosti, že příčina rychle stoupajících počtů chirurgických zákroků na ženách jsou množící se případy zhoubného rakovinného bujení v jejich orgánech. Zřejmě i zde platí pravidlo, že čím více potřebuje lékař peníze, tím více se řeže. Jinak bychom totiž museli připustit, že chirurgickou teorii a praxi ovládl sexuální sadismus. Možná, ani tato eventualita není vyloučená, protože výzkumy hledající předpoklady budoucího odborného vývoje dětí prokázaly, že mnozí chirurgové byli v dětství trapiči zvířat. Od trhání nožiček mouchám nevede sice přímá cesta k vyřezávání děloh, vaječníků a prsů, ale tendence dávat přednost skalpelu před léčbou je u takových lékařů prokazatelná.

Aby lékařskou teorii a praxi neovládaly peníze ani morálně zvrácení jedinci, je nutné zachovat a prosazovat pro zdravotnictví společný cíl ve zdraví národa, dosahovaný centrálním řízením, veřejnou kontrolou a profesionální konkurencí. To, co platí pro zdravotnictví jako součást národního hospodářství, platí i pro celek, jehož cílem musí být prosperita českého národa. Zkušenosti naše i ze světa ukazují, že každé národní hospodářství a jeho části by měly být organizovány dnes i do budoucna mnohotvárně. Nikoli tedy vše jen státní, kdy se byrokracie snaží odbourat veřejnou kontrolu své činnosti, protože krade, lenoší a zbytečně se rozrůstá. Za takových poměrů jsou řídicí procesy nepružné a nadmíru drahé. Jaké škody napáchala absence veřejné kontroly státního řízení národního hospodářství dokázala a nadále prokazuje stranická byrokracie a vůbec nerozhoduje, má-li ve znaku hvězdu, ptáka či jiný symbol.

Národní hospodářství také nemůže být založeno pouze na činnosti soukromníků, neboť touha po osobních ziscích deformuje každou veřejně prospěšnou potřebu, což může dosáhnouti pro národ katastrofické podoby, získají-li převahu zahraniční podnikatelé. Z těchto důvodů musí být rozvíjena hlavní struktura národního hospodářství vytvářená proporcionální sítí nejdůležitějších zemědělských, průmyslových, zdravotnických, školských, kulturních a dalších potřebných zařízení pro zabezpečení úspěšného života českého národa i jeho státu, který vykonává ochranu národní existence. Tato zařízení musí být ve

vlastnictví národa a jejich rámcovou správu provádí stát pod veřejnou kontrolou. Meziprostory sítě zařízení pružně vyplní soukromá iniciativa jednotlivců a stát musí vytvářet vhodné podmínky pro podnikání především vlastních občanů.

Tak jako je nutné organizovat národní hospodářství vcelku, musí být uspořádány i jeho jednotlivé části. Zdravotnictví proto má mít svou hlavní územně rozprostřenou strukturu zařízení vykonávajících nejdůležitější péči o zdraví národa. Vedle toho ať si klidně vznikají soukromé ordinace a kliniky podle osobních ambicí lékařů. Mnohotvárně zformované zdravotnictví pak nebude ovládat a znemravňovat "kšeft". Stát se nemůže a nesmí zbavovat odpovědnosti za zdraví národa, jak nám to ukazuje současná vláda, která má dále na svědomí rozkrádání národního vlastnictví, úpadek morálky, růst zločinnosti apod., Když nejsou dobré činy pro národ odměňovány a zlo není důsledně trestáno, stát se stává rejdištěm podvodníků a může být snadno rozebrán od svých sousedů, jak k tomu již první kroky podnikají Němci.

Značná část občanů má svou letitou práci zaplacené zdravotní a důchodové zabezpečení a vláda, která převzala řízení státu, musí plnit jeho dřívější závazky. Hrátky s nemocenským pojištěním nenechávají nikoho soudného na pochybách, že jde především o zisky různých pojišťovacích společností a péče o zdraví jim jen dává vznešené odůvodnění. Jak je známo, nejsnadněji se bohatne z využívání potíží svých spolubližných. Že převrat v roce 1989 přinese českému národu nelitostné obohacování z neštěstí nemocných, z postavení námezdných sil a nájemníků si jistě nikdo z vlastenců nepřál a ani ti, co pilně zvonili klíči.

-P.V.-

Příbuzní Haíma Mizrachi truchlí při jeho nedělním pohřbu v Tel Avivu. Vražda tohoto židovského usedlíka měla za následek násilnosti v Izraelci okupovaných oblastech.

Jak mě chtěla vesnice...

neodvolatelný rozsudek věčného zatracení i štitivosti k malomocenství nebo AIDS. Na památku nebožtíka plivne jen to fikce: "Jakož ten vyletěl jako čert komínem", rozuměj: nebyl jak se jedinec sluší a patří římsko-katolicky pohřben, nýbrž pohansky zpopelněn, a výchovně dodá: "No, jakou šel, takovou potkal", i když se tato slina používá vůči muži, který pojal za manželku nectnostnou ženu (a ne ctnostnou, jako je Anča!!!).

Věroučný fundamentalismus je v této vesnici možný proto, že katolíci jsou zde odjakživa ve většině a odsouhlasují si životní normy, jak se jim zamane. Ti, co mají vzdělání v rozsahu prvních tříd obecné školy, udávají tón, a pozvednou na oltář neznabožka, který se jim zalichotí důchodovou korunou, nebo sladkou ráčkující řečí, a na druhé straně bez rozpaků smetou s oltáře světce. Jen v takovém prostředí může vzniknout kult a nanebevzetí současných vlastizrádců, kteří o kostel v životě ani nezavádili, ledaže by dali pokyn k jeho likvidaci. A když ne oni, tak jejich "strana a vláda", z níž vzešli jeden jako druhý. Jen proto mohou tito lidé zde stát vysoko na žebříčku oblíbenosti, a jen proto se mohou těšit na voličské hlasy pětiletých vzdělaných fundamentalistek i jejich bohabojných rodin. — Byl jsem zde nemlčícím svědkem, jak majetkově oholili ženu politického vězně, který byl v komunismu odsouzen pro církev a její stranu. Zmíněného majetkového deliktu by se v posledním desetiletí nedopustili ani komunisté — a že to byli nějakí gauneři!, čili rovněž druhoví fundamentalisté, ale s těmito zde se rovnat nemohou. K plné pravdě je nutno dodat, že Fana, jedna z nejčilejších fundamentalistek, byla v Únoru 1948 první mezi novými komunisty v obci, a ze strany vystoupila i s nekňubným manželem Franckem až v roce 1968, a vzápětí se horlivě obírala dosud zapíranou vírou. Aby v "oboru" dohnala zmeškané, vymyslela si spoustu smrtelných nemocí, pro něž není schopná jakékoliv práce (kromě horolezeckého výstupu po sto schodech ke kostelu), a věnovala se apokalyptickému čtení, zázrakům a zjevením, zatímco její Franček dře a dře jako tažné zvíře, a jen někdy — když má "upřito" — Faně tu "její víru" s bengálem naservíruje dle svých zkušeností a svého úhlu pohledu. — Místní "Otec" nebo také "stařeček", jak Fana s citem pojmenovává zdejšího "veselého" faráře, ji duchovně vede, a protože si o nebi nemůže na úrovni porozprávět se svým nevrlym "starým", Otec je jí ve zpovědnici rovnocenným partnerem a osobním rádcem přes všechny pozemské i nebeské záležitosti. Když její Franček projeví náznak vybočení z otrocké poslušnosti, stačí pohrůžka, že si na něho postěžuje u "stařečka", a Franček — pokud se hned nenapíše — na čas zkrotne. — Anča a Fana tvoří diktátorskou, kádrováckou dvojici, a běda, kdo se jim nevejde do jejich pětiletých intelektuálních norm! Spolu s družkami z růžencového kroužku, opovázlivce spolehlivě znemožní. — Ze zdrojů blízkých místnímu synodu jsem se právě dověděl, že byly od duchovní vrchnosti instruovány, aby — u příležitosti zářijového objímání Vatikánu s rabíny — zvláště hlasitě věřícím zdůrazňovaly, že "šak Ježíš byl také Žid".

Fundamentalismus v mužském podání je v obci sice méně ostnatý, ale je svým způsobem drsnější, a vlastně pozůstává v exekuci realizaci babských rozsudků. Strach "chlapům" nedovolí, aby se ulejšvali, a ten, kdo si proti "neznabožovi" přísolí, najde u svatých žen porozumění. Svě svědomí si částečně utiší nedělní návštěvou kostela (říkám tomu "shromáždění pávů") a zbytek při alkoholických seancích. Mužové se tolik nezabývají vírou a církevními dogmaty jako jejich zbožné polovičky, ale o to víc politikou, tedy provládání politikou. I zde je patrná obdobná účelová činnost s naznačenou inteligencí jako u vzpomenutých koniášek. V politické čilosti vedou prim dva evidovaní spolupracovníci StB — křesťanský zloděj a křesťanský zdravotník, který po rozvodu přišel k náboženství přes svou druhou ženu, a v důchodu se hodlá zabývat křesťanskou politikou profesionálně. Lidé zde příliš nečtou, a listovat v seznamu spolupracovníků StB, který ostatně ani nevlastní, bylo by pro ně ziráto čas, takže na minulost povedené tajné dvojice se ani nemusí přijít. Třetí spolupracovník StB prý byl — dle ústního sdělení orgánu — farář, ale v seznamu není, což naznačuje možnost vyšší šarže. V případě nutnosti si ti tři dosvědčí, že ke spolupráci s StB docházelo v zájmu krytí činnosti církve svaté, což má něco do sebe, protože "křesťanský zloděj" byl za techtle-mechtle s církevním zlatem krátkou dobu zavřený. Vrátil se však domů coby dup, zásluhou zdejšího kmenového člena Bezpečnosti, který byl osobností i pro členy ÚV KSČ, soudě podle častých návštěv u něho. — Toto rudo-svaté kobrárium, doplněné o jednoho rozeného rýpala, který v prvních volbách po Únoru občany rozhlasem vybízel, aby neházeli do urn bílé lístky, ale aby volili Národní frontu — je i dnes schopné kohokoliv odstranit, pomluvit a dle povahy věci i usvědčit.

Já jako "cizinec" a protivládni "živel", jsem jim trnem v oku. Prozatím mě na potkání provokačně přesvědčují, jaký je to nyní skvělý křesťanský režim, a když jim ironicky opáčím, přitvrdí, že by se mi takový postoj nemusel vyplatit, a že tentokrát je režim nadosmrti. — Bojím se těchto nadvakrát převlečených místních politiků víc, než kdysi na mně sedících komunistů. Noví aktivisté jsou viditelně na koni, zatímco komunisté v posledním desetiletí byli poměrně zkrotlí, protože cítili, že by se jim komunistická minulost mohla vymstít. To nevěděli, že vývoj i jejich osobní ochrana je přesně naplánovaná, neboť mír, který jaltské supervelmoci připravovaly, neměl mít vítězů ani poražených (těmi jsme byli a zůstali my). Jen proto se zde mohou na malém venkovském dvorku prohánět bývalí potkani opět vesele a beze strachu. A také že se prohánějí, ale hlavně "prohánějí" ty, kteří o nich něco vědí a nejsou jako oni poplatně provládní. Jakákoliv příští opravdu demokratická vláda si na ně, byť se zpožděním, bude muset posvítit. V to také doufá hrstka

dubově mlčících venkovanů. Ti nemluví s potkany, ani se mnou, a věří jen sobě. Ostatně, nikoho kromě spravedlivého Boha nepotřebují. Nikdo jim nic nedá a nepomůže. Jsou zahořklí ze zdejší politické situace, a ví m, že jsou stejného ražení a názoru jako já, ale nemusí se to veřejně vědět. Mohli by se se mnou dostat do pozornosti potkanů i orgánů moci. Doba je nejistá, a vedoucí strana a vláda režim brzy přitvrdí, protože situace ve státě se celkově přiušťuje...

Kdo, nebo co, takhle změněné, kdysi slušné vesnici pomůže, je prozatím ve hvězdách. Její morálka vzala za své a nevrátí se, protože je mimo jiné i nerentabilní. Na základě těchto skutečností je samozřejmě bláhové čekat přerod této části národa, a této vesnice zvláště, když i její "duchovní otec" má stigmata vypočítavosti. Změnu může snad přivodit nějaká katastrofa, ale nejspíše nic. — Můj pražský přítel říká, že tato ložiska musejí komplet vyhnout. Jiná změna není reálná, ani žádoucí, protože s "uzdravenými" lazary se nedá pro obnovu řádu počítat.

Tato vesnice je přesto pozoruhodná. Je skanzenem minulosti, jež se zde kříží se současností. Nepěkný pohled na živoucí zbytky dvou ér, je v mnohém ohledu unikátní a pro badatele potřebný. I pro písmáky a kronikáře. Takovou odrůdu by si ani ve fantasii nemohli vymyslet, a zde ji mohou pro poučení budoucích věků alespoň věrně popsat. — O něco podobného jsem se, pro návrat k ctnostem předků, ve stručnosti právě pokusil.

Kam míří ODS...

na jehož základě nadřazuje prioritně nad vše ostatní výhradně ekonomickou sféru, ostatní, stejně důležité, opovrživě přehlíží. Jistě v tomto hraje významnou roli skutečnost, že část vedoucích činitelů ODS pochází z řad členů a kolaborantů KSČ. A také nestraníkům, kteří měli v dobách totality z nevysvětlitelných důvodů výhody o nichž se jiným lidem ani nesnilo, například možnosti studia v západním zahraničí, v době kdy obyčejný občan měl neskonale potíže chtěl-li se třeba jen dostat na dovolenou k moři do Jugoslávie, má ODS celou řadu. Není tedy divu, že myslící občané si právem kladou otázku, zda takoví lidé neměli právě ony výhody především proto, že s komunisty tajně spolupracovali!

Vehemence, s jakou se Václav Klaus, ještě jako federální ministr financí, pustil do restrukturalisace naší ekonomiky, vzbuzovala zprvu přímo úctu. Jak se však záhy ukázalo, v mnohých privatisačních aktech bylo zakleto především vytváření podmínek pro uplatnění bývalých komunistických struktur v ekonomice. Pan Václav Klaus se kdysi sice veřejně velmi zlostně ohradil, že nezná žádné špinavé peníze, ale realita dokázala, že k praní špinavých peněz z komunistických kont pod jeho záštitou docházelo přímo ve velkém. Nyní popírá, že by kdy něco takového řekl! Ovšem to, že nyní je velkým pražským podnikatelem například bývalý svazácký komunist první velikosti Vasil Mohorita a že bývalý vedoucí tajemník městského výboru KSČ v Praze Miroslav Štěpán se chystá v privatisaci získat největší strojírenský podnik v Praze Motorlet Jinonice (výroba leteckých motorů — pozn. redakce), což dokazuje. Pro pragmatika Václava Klause je to však cosi zcela normálního. Není to víc skrytý protekcionismus vůči protagonistům komunistické minulosti, než pragmatismus?

Mnohem horší je však skutečnost, že ODS, jako nejsilnější strana, dávno přestala respektovat potřeby občanů a svými počiny v nich zdařile vyvolává nechuť k čemukoliv, co je nazýváno pravicovým. Jakoby bylo úmyslem ODS podporovat tvorbu atmosféry prospívající především komunistickým silám. Což jen navozuje domněnku, že ODS nikdy nesměřovala k pravicově demokratickým myšlenkám. Respektive špičky ODS, kterých se to nejvíce týká. Ty za velmi krátkou dobu dokázaly sklouznout na stejnou mocenskou úroveň, jako v minulosti předváděli vrcholoví představitelé KSČ. A řada korupčních afér předních představitelů ODS, nad kterými český premiér a předseda ODS Václav Klaus pohrdlivě jen mávl rukou a nevyvozoval z nich žádné důsledky, to jen potvrzuje. Je tedy otázkou, kam ODS kráčí?!

78th Annual Fall Dance

sponsored by

Sparta A.B.A.

SATURDAY, NOVEMBER 6, 1993
SOKOL BERWYN

6445 West 27th Place Berwyn, Illinois

☆☆☆

Music by: St. Louis Express

☆☆☆

Entree: 8:00 p.m. — Donation: \$8.00

záměrem přepravy zaměstnanců JETE. Pro ekonomický provoz chybí ještě 30 km trolejové trasy, nákladovost a odpisy stávajícího zařízení jsou vysoké. Z požadovaných 114 mil. Kč bylo přiděleno necelých 60 mil. Kč.

— Probíhá transformace Bytového podniku, Technických služeb, STARTu (tělovýchovná zařízení), poliklinik Jih a Sever. Jde o zařízení s vysokou nákladovostí určených pro zajišťování služeb pro občany města a okolí.

— Městu chybí objekty s kancelářskými prostorami. Pro budoucí orgán státního zastoupení se musí hledat místo již dnes. Nejsou vyřešeny sporné územní otázky (např. Rožnov/Včelná — před 200 hektarů půdy).

Kolotoč otázek pro místopředsedu vlády a ministra zemědělství ing. Luxe začal dotaz "kacířského tisku" Hlasu svědomí.

— Jak se cítíte po včerejším "lavabu" (omývání) od premiéra vlády v rozhovoru pro televizi?

"Cítím se docela dobře, nesmíte to vidět tak dramaticky. Všichni jsme si v následné schůzce zástupců koalice uvědomili, že takto to dále nejde. Z 80% vládně shoda názorů, z 20% jde o hašteření, které však je až nedůstojné státních představitelů. Musíme se učit žít vedle sebe s různými názory. Dříve se přesvědčovalo a kdo nepochopil, stal se třídním nepřítelem. Od ODA jsme na tiskovce dostali podporu při diskusi o zemědělství. V podstatě jde o hrubé zpolitizování celé věci, je snaha dostat mne do role zločince..."

— Hlasování proti generálnímu prokurátorovi Dr. Šetinovi.

"Máme shodný názor, měl by odstoupit. Jeho názory se někdy pohybují za hranici zákona. Tak vysoký státní činitel nemůže nemluvit pravdu..."

— O co vlastně jde v zemědělství?

"Absolvoval jsem nejvíce jednání se zemědělci. 80% z nich pracuje ve ztrátě. Podstatně se snížil stav pracovníků, o 22 miliard se snížila hodnota ZP. Zemědělce nelze považovat za něco jiného — jsou součástí venkova. Vznikají snahy zemědělce stavět proti společnosti, právě tak jako křesťany. Je otázkou, zda bude vláda ustupovat..."

— Nezaměstnanost.

"Je u nás velmi malá, je potřebná podstatně větší, aby byl zájem dělat. Problém je nutně vidět v délce nezaměstnanosti, to ovlivňuje sociální podmínky občana."

— V čem jsou potíže dneška?

"Všichni čekají, že se změní ten druhý. Každý ví, co má dělat ten druhý — ne, co má dělat každý sám..."

— Církevní majetek

"Argumenty, aby se nevrátil nejsou. Zůstává jen závist. Co bylo ukradeno, musí se vrátit (POTLESK). Jde o politickou licitaci. Nevrácení by znamenalo dokončení krádeže, kterou započali komunisti."

té. Ti sebrali jen užívací právo, dnes by šlo o definitivní odnětí práva vlastnického..."

KRÁTCE K DALŠÍM OTÁZKÁM

— Tato vláda má odpovědnost společnou a za všechno. Nerozhoduje jen premiér či jednotlivý ministr.

— Majetek vytváří odpovědnost. My však ještě neumíme být vlastníky majetku.

— Co je to za hospodáře, když z ministerského platu neumí nic našetřit a chlubí se, že má jen starou škodovku.

— I ve výzkumných ústavech dojde k privatizaci. Stát bude podporovat konkrétní aktivity, nikoliv plynající instituce.

— Nesouhlasíme s návrhem ODS na omezování rodin s více dětmi. Náš záměr je cílená podpora. Proč by měl brát rodinné přídatky například ministr. Postiženy jsou nejvíce mladé rodiny.

— Při audienci řekl Jan Pavel II. — Pod tíhou komunismu vydalo křesťanství velké plody. Je nebezpečí, že konzumní vliv života západu toto negativně ovlivní.

— Na závěr vystoupení pan ministr přislíbil pokračování diskuse k osobním záležitostem a uvedl: "Mnohdy jsme sváděni k myšlence, že se za tři roky vůbec nic neudělalo, ale přečtete si zpětně nějaký úvodník novin z roku 1986-87. Poznáte sami tu změnu..."

Protože jsem svojí otázkou diskusi večera otevíral, dovoluji si dodat i jedno poznání na závěr:

"Páni ministři — nezapomínejte, že ty úvodníky ale mnohdy píší stále ti stejní redaktoři!!"

Z nedělního závěrečného vystoupení ing. Luxe ve Všesportovní hale, kde probíhaly Dny KDU-ČSL (bylo také plno) ještě pár stručných poznámek.

— Málokdo z nás může být hrdinou, ale každý z nás může být platný svými každodenními skutky — to je podstatné.

— Diplomacie lidská je jen jakési politikaření, spekulování. Nahradíme ji obrazně řečeno diplomacií Boží, která vyplývá z biblického "Plačme s plačícími, radujme se s radujícími". Je potřebné být pozorný ke starostem druhých, rozložený kříž je snesitelnější a společná radost se rozmnožuje. Je nutně být vynalézavý, potlačit své JÁ. Když nepřijde potlesk, není to žádná tragedie — důležitý je právě jen ten vstřícný krok. Všichni lidé dobré vůle by měli společně usilovat o lepší svět..."

Stručné dějiny národa českého v slově i obraze od dob pradávných až do sametové revoluce 17. listopadu 1989

Zpracovali: Profesor Ant. Novák, F. Bulín, obrazy K. Vítek za spolupráce profesora Jeništy a j. z ministerstva školství a národní osvěty.

Cena předplatného \$10.- končí 1. prosince t.r., cena dalšího předplatného \$12.-

První dějiny vyšly v roce 1946 tajně bez souhlasu ministerstva informací a byly na popud Dr. Feldsteina, redaktora "Práce", zabaveny a distribuce zakázána, ježto bylo v nich uvedeno, že Vlasovci pomáhali při Pražském povstání a legionáři bojovali proti bolševikům v Rusku. S rekapitulací - doplněním podle nejnovějších průzkumů a skutečností, na př. Židovské město v Praze, celosvětový kongres sionistů a průběh jednání, husitské války, Bílá hora, Československá republika, protektorát Čechy a Morava, pohraniční Němci, prezident Hácha a jeho vláda, Benešova vláda v zahraničí, Pražské a Slovenské povstání, příjezd košické vlády, historické skutečnosti 22. února 1948 krátce před a po, exil - seznam zahraničních bojovníků za svobodu národa z komunistického područí podle publikační činnosti jednotlivců, spolků a pod.

Objednávky a předplatné zasílejte šekem na adresu nakladatele:

Ing. Martin Šesták, Skupova ul. 41, 320 05 Plzeň
Czech Republic

Objednejte jak pro soukromou potřebu, tak i pro české sekce v místních knihovnách za cenu předplatného.

Moravian Cultural Society

29th Czechoslovak Folk Festival
Saturday, November 6, 1993

at
SOKOL BROOKFIELD
3907 Prairie
Brookfield, IL

Doors Open: 6:00 P.M.
Traditional Czech Dinner
Available
Program: 8:00 P.M.
Donation - \$8.00

Music

Ed Wagner's

Jolly Gang Brass Band

For information: Call Ann Burknap at (708) 795-8844

Nový román

BĚDA PORAŽENÝM

NAKLADATELSTVÍ EMILA ŠOLCE, Spol. s ruč. omezeným

Bylo ticho. Matky plakaly. I ony, Kát'a a Valja, plakaly. Matky plakaly hořem, ony plakaly hrdostí a pohnutím. — — —

A nyní se vrátili, ničeho nevykonali. A "oni" přece jen přijdou do města. Jak mnoho vytrpěli, kolik jich bylo zabito a raněno, a pro co?

Lela spí. Ubohý, jak jest jim ho líto!

I sestra i Valja jej milují a každá z nich jest hotova přinést mu všechno za obět?

Jim jest líto jejich hrdosti nad neuskutečným hrdinstvím, onoho pohnutí nad zmužilostí, které opanovávalo jejich srdce v den, kdy jej provázely. A tohoto hrdinství není. Což pak jim, těmto dvěma mladým dívkám, jedné milující Lelu jako sestra, která s ním rostla, druhé milující jej ještě více, těmto dvěma něžným dívkám jest zapotřebí krve, jest zapotřebí smrti?

Ó, nikoliv, zajisté že ne. Jim jest potřeba hrdinství, jim jest potřeba vítězství.

Ubohý Lela — — — ubohý, on není tím viněn, že nemohl zvítězit. On byl sám. Jich bylo tak málo. Možno-li však vůbec želeť hrdinů, což hrdinové mají zapotřebí ospravedlnění? Ubohým dívkám bylo těžko. Ony chápou Lelu, ony jej utěší. Avšak kolik hoře panuje kolem! Jak může ještě svítiti jasné slunce a třpytiti se zlaté kopule bílé

katedrály? Jak může jásati stkvělá zimní příroda a třpytiti se jiskrami modré moře, když jest vše ukončeno? "Oni" přijdou — — —

Ubohý Lela!

Běda poraženým!

IV.

"Oni" přišli na večer jednoho pěkného, jasného jarního dne. Ve dne tálo a večer byl sníh spojen ledovou korou a chrupal pod nohami. "Oni" vcházeli do města hlavní ulicí, vedoucí od nádraží, a šli širokým černým proudem. Přivítali je u katedrály zástupci města a biskup s křížem a v ornádě. Nadešla divoká scéna. V přítomnosti všech shromážděných byli na místě zastřeleni nejváženější zástupci města, s biskupa servali ornát a údery pařeb hnali jej do žaláře. Zástup mlčel

Oddíly rozešly se po ulici a tu a tam bylo slyšeti výstřely. Všichni věděli, co to znamená. Odstřelovali, koho je napadlo.

Zabili důstojníka, kterého poznali, anebo jenž byl někým udán, zabili jinocha kadeta, zabili gymnastu, zabili milosrdnou sestru. Mnohé zabili "omylem"! Tak byl zabít dvanáctiletý hoch, syn truhláře, jenž ve spěchu navlekl plášť gymnasiálního studenta, bydlícího u nich, a vyšel tak na ulici. Starý generál na pensí se šedivou hlavou byl rozsápán na ulici jediné zato, že, jsa čestným předsedou hospitálu a nemocnic, přijímal do nich raněné dobrovolníky. Jeho mrtvoila s vyhrzlými vnitřnostmi ležela po několik dní na ulici. Bylo všeobecně zapovězeno zabíté uklízet, a tak všude ležely mrtvoly pro výstrahu a k hrůze "nepokojného" obyvatelstva. Krvavavá hrůza vznášela se nad městem.

Pohoda byla zamračená, ponurá. Moře šumělo temně, a mlha, sestupující večer na ulici, byla nasycena krvavými výparý.

Město však žilo plným, rušným životem. Ulice kypěly měšťáky i měšťankami, splyvajícími s příbyvšími námořníky a rudokvardějci. Po Moskovské ulici s hlasitým šumem procházel se dav. Bylo viděti vojáka s puškou a bodlem na rameně, pod pažďím vedla se s ním vesele smějící se dámička, louskající slunečnicová jádra. Bylo slyšeti smích, hrubé vtipy a veselá volání: "Soudruhu, dejte mi zakouřiti!" — "Soudruhu, půjčte mi vaši dámičku na půl hodiny!" — "Soudruhu, vy jste se oblékl jako buržo!"

Zde na ulici sem a tam leželi zabítí. Všichni byli bosí a vysvléknutí docela. Jejich bílá těla odrážela se jako veliké skvrny na špinavém, zabláceném sněhu. Obličej, prsa, břicha byly zalaty krví, mnoho bylo znetvořených. Dav procházel se okolo nich lhotejně, s chladným veselím, nevěšmaje i jich. Časem některá dámička zastavila svého kavalíra a poznavši mrtvého, pravila: "A vždyť jest do Kamenský! Ty můj bože! Jak jej zřídili! Tak mu také patří, buržovi!" — — — a šla dále, zavěšivši se na rámě svého kavalíra — — — smějíc se vesele.

Krvavá hrůza snášela se nad městem, ale "jich" nestrašila. "Oni" slavili své vítězství a pravili s jásotem: "Dnes na naší ulici je svátek!"

A strašný, krvavý svátek plížil se ulicemi. Bylo mnoho opilých. Kinematografy a malá divadla hrála bez přestání.

V kavárně na otevřené scéně tančila a zpívala kuplety artistka, umírající hladem. Ráno zabili její starou matku, rozsápali ženicha důstojníka, a večer hlad zahnal ji na estrádu. S puklým srdcem a pustou duší, hledíc šílenýma, vytřeštěnýma očima na dav, na kulaté, kostrbaté hlavy mužů, mechanicky zpívala při rozladěném klavíru:

"Napřed model od Pakena,
potom pyšných sukni vlna,
potom krajky jako pěna,
a tam také ona — ona..."

"Ty sama raději zdvihej výše svoje sukne!" bylo slyšeti hrubá povzbuzení. "Podívejte se, jak jest sciplá."

Vedle biografů stály zástupy lidu. Vítězové, kteří zatoužili v bojích a pochodech po městské zábavě, chtěli si nyní vše vynahraditi.

Vyhnaný příručí Sergěj Leonidovič, jenž se již přilepil k rudé gardě, stál s puškou na rameni proti Duňaši, obléknuté do Katina kožichu, s jejím kloboukem s rudými růžemi. Na nohou měla hedvábné punčochy a šedivé botky, do nichž mocí vecpala své velké nohy. Kromě Sergěje Leonidoviče oblékali ji ještě dva námořníci.

"Vy, Duňašo Makarovno, jste opravdu výkvět městské demokracie i rozkoš všeho pracujícího proletariátu," pravil jeden z nich s plným obličejem, ze kterého trčel nos jako brambora, tak že stěží bylo viděti dvě malá očka, která vyhlédala jako skulinou.

"Vy jste se oblékla jako princezna ze Sandwichských ostrovů," pravil Sergěj Leonidovič.

Duňaša se samolibě usmívala. "To všechno jsem vzala tajně. Chtěla jsem si vzít brilianty do uší, ale paní je má schované."

"Úplně zbytečně jste se, dámičko, znepokojovala. Nyní možno říci, že to vše bude vaše. Dejte nám jen záminku, abychom mohli za účelem prohlídky dostati rozkaz a potom vám nabídneme vše, co vaši dušičce se zalíbí!"

"A jest to možno?" stydlivě se usmívajíc, tázala se Duňaša.

"Proč by ne? Jestli nějaká hydra protirevoluce se zahrnzdila ve vašem domě, anebo jestli u vás se utiskuje pracující lid, anebo něco podobného, tu jest možno věc hned zaříditi. V této příčině jest u nás strašná přísnost."

"Náš mladý pán zapsal se do družiny," nerozhodně pravila Duňaša.

"Tak vidíte, příčina jest velice vážná, aby se mohla hledati zbraň a při tom možno odebrati i věci, které nejeví se býti předměty nevyhnutelné potřeby."

"A jak to, já opravdu nechápu!"

"Jen to nechte na nás, Duňašo Markovno," pravil Sergěj Leonidovič, "my vše to zařídíme na eminenc."

Dav, stojící na konci, netrpělivě tlačil se ku předu. Čísí hrubý bas vykřikl oblíbené časové rčení: "Gabrieli krut!" A všichni se rozesmáli vesele a nenuceně i dámy i kavalíři. Čísí ženský hlas protáhl: "Panečku, jak to fekl?! Gabrieli krut!"

Krvavá hrůza vznášela se nad městem, výparý z mrtvol vystupovaly v mlze a opijely mozky lidí. A v tyto dny bylo vše dovoleno a vše bylo možno, a strachu před smrtí nebylo nijakého.

V.

Této noci k ránu kdosi nesměle zazvonil u Semeonových. Ještě a ještě jednou.

V domě se dlouho radili, co počti. Ačkoliv toto zvonění bylo tiché, přece jen vzbudilo celý dům, jako by udefil na poplach. Všichni byli v nervosním napětí, všichni se čehosi báli, tušíce cosi hrozného. Posléze Aleksandr Matvějevič s Oskarem Oskarovičem, obléknuvše na noční úbor zimník, přistoupili ke dveřím, otevřevše je poněkud a pohlédli na ulici. Přd vchodem stál jinoch, téměř chlapec, obléknutý do bídného, starého vojenského pláště.

"Kdo jste?" otázal se polohlasně Aleksandr Matvějevič.

"Vy mne nepoznáváte? Jsem Váňa Borovkov. Jdu k Alekseji Aleksandroviči v důležité záležitosti!"

Pobídlí jej, aby vstoupil. Ve velikém salonu zastaveném nábytkem, krásnými španělskými stěnami a květinami u oken, rozsvítili svíčku a při jejím svitu zasedli kolem kulatého stolu. Pozvali Lelu. Aleksandr Matvějevič a Oskar Oskarovič sedli si přímo v zimnicích a trepkách, bledý jinoch ve vojenském plášti a Lela, červený, rozespalý s rozčuchanými vlasy, sklónivše se ke klíčové dírcce, tiše naslouchaly, zatajivše dech, babička, Serafima Vasiljevna, Kát'a a Magdalena Ivanovna.

Krvavá mlha z ulice vtírala se v ten tichý, útulný byt, kde Semeneovi prožili celý svůj život, kde se narodila Serafima Vasiljevna i kde za těžkých muk porodila svého prvorozence Lelu.

Každé slovo bledého jinocha znělo jako rána kladiva na hrobové víko a budilo všechny obavy a podezření, které tak starostlivě ukrývali a kterých se chtěli zbaviti na vždycky.

"Lelo, my musíme prchnouti," přerývaným hlasem od rozčilení praví Váňa Borovkov.

BĚDA PORAŽENÝM

Nový román

NAKLADATELSTVÍ EMILA ŠOLCE, Spol. s ruč. omezeným

“Kam?” tiše otázel se Lela.

“Já vím, prchnouti není možno. Ve vesnicích sedláci chytají inteligentní jinochy a vydávají je. Totéž děje se na železnici. Avšak skrýti se musíme. Kozlov, Baum a Rjepin byli včera večer doma zatčeni a dnes ráno byli zastřeleni. Všichni do hlavy. Mají plný seznam naší družiny se všemi adresami a nyní chodí a berou jednoho za druhým. Raněného Dadianiho zapíchli bajonety v hospitalu. Milosrdná sestra chtěla se ho zastati, rozdrtili jí však pažbou hlavu.”

“Sestra Xenie?” tiše se otázel Lela.

“Ano, sestra Xenie. Možná, že již zítra nás chytanou. Kolja Změjcin schoval se v kůlně za dřívím. Našli jej tam a v přítomnosti matky zabili.”

“Kam máme běžeti?”

“Naši a ještě důstojník jeden skrývají se na hřbitově v hrobkách, nikdo o tom neví. Domyslí se jest těžko. A nosí jim tam stravu. Doufají odejít, jak jen bude možno. Vezmi si něco teplého, půjdeme tam také hned. Nyní jest v městě ticho. Ani stráž nechodí, nikdo není na ulici!”

Nastalo trapné mlčení. Každý byl pohroužen ve svých myšlenkách, každý prožíval strašné mučivé minuty.

“Ano,” zahovořil vážně rozšafný Oskar Oskarovič, “jiného východiska pro Lelu prozatím není. Budeme doufat, že tyto hrůzy se skončí. Jest to jen časové a přejde to.”

“Nu, což dělat, jdi hochu!” pravil otec.

Nyní, v této mučivé těžké minutě rozloučení, nikdo se neostýchal. Bílé postavy v nočních čepcích a blůzkách, Káťa v lehkém, vzdušném županu obstoupily Lelu, tiskly jej k sobě, líbaly a smáčely hořkými slzami loučení.

Váňa Borovkov stál v rohu. On cítil, že jest zde cizí, zbytečný, avšak odejít mu nebylo lze.

Se slzami a vzdechy na rychlo vypravili Lelu. Našli otcův cestovní kožich, občanský plášť a čepici Oskara Oskaroviče. I oblékli jej, pokřičovali i žehnali mu a dělali vše tiše, šeptem a po špičkách chodíce, aby, bože chraň, služka to neuslyšela a neviděla.

Nakladli mu do kapes sucharů, čaje, cukru, zabalili malinký čajníček a hrníček a posléze z ticha jej vyprovodili ke dveřím. Již se nebáli, jako se obyčejně bávali nastydnutí, nýbrž šli směle ve svých nočních oblecích. Napřed Oskar Oskarovič se svíčkou v ruce, potom Lela, kterého objímaly matka, babička a sestra. Otec šel vzadu a snažil se udělovati mu rady a pokyny. V zadu šel Váňa Borovkov. Magdalena Ivanovna ostýchala se jíti ve své noční toaletě a zůstala v temném salonu, upřevši zarmoucené zraky na svatý obraz matně osvětlený lampičkou.

Dlouze žehnali křížem a loučili se s Lelou ve dveřích, a než je vypustili, pohleděli napřed na ulici. V městě panovalo ticho. Viděti nebylo nikoho. Ve vzdálenosti třiceti kroků na druhé straně ulice u stromů ležela čísi mrtvola. Sníh tiše padal řídkými smutnými hvězdičkami a pokrýval bílou pokrývkou špinavé ulice s ležícími na nich nebožtíky. Když Váňa Borovkov s Lelou vstoupili na ulici a pustili se po ní nahoru, všichni dlouho naslouchali, neuslyší-li křik neb výstřely, bylo však ticho. Uplynulo mnoho času. Více než hodina. Nastoupilo ponuré jitro a tiše vystupovala daleká perspektiva ulic. Podle jejich výpočtů Lela byl již asi na hřbitově. Bylo ticho. Nikde nebylo slyšet ani jednoho výstřelu. Sníh tiše padal, krouže ve hvězdičkách. Tehdy teprve se všichni rozešli, promrzli a ulehli do svých vychladlých lůžek. Ale nikdo nemohl usnouti. Všichni přemýšleli o Lelovi.

VI.

Lela ušel v čas. Na druhý den okolo poledne byla u Semeonových prohlídka. Přišlo deset od hlavy až k patě ozbrojených rudokvardějců a s nimi mladík ve vojenském plášti bez výložek a v čepici bez kokardy. Mladý člověk předložil rozkaz od komisaře a prohlásil, že jest mu přikázáno zatknouti dobrovolníka Alekseje Semeonova a odebrati všechny v domě se nalézající zbraně. Snažil se býti laskavým a korrektním. Eskortu za ním stála mlčky, nevědouc, co má činiti.

“Dobrovolníka zde není žádného”, klidně pravil Aleksandr Matvějevič. “Mám skutečně syna Alekseje, nežije však u mně. A není dobrovolníkem, nýbrž gymnastou VII. třídy místního gymnasia.”

“To jest jedno, soudruhu, právě jej my hledáme a vy jste povinen mi říci, kde mešká,” řekl mladík.

“To nevím,” odpověděl Aleksandr Matvějevič. Mladík pokrčil rameny a obrátil se k Serafimě Vasiljevne: “Paní,” pravil “vy jste zajisté matkou Alekseje Semeonova.”

“Ano, jsem jeho matka,” hrdě pravila Serafima Vasiljevna. Do toho krátkého slova bylo vloženo tolik osobní hrdosti a majestátu, že mladý

muž pocítil až zamrazení v zádech a již nikoliv tak směle a drsně kladl jí další otázky.

“Vám bude zajisté povědomo, kde se nalézá váš syn a jste povinna oznámiti nám místo jeho bytu.”

“Ano”, odpověděla Serafima Vasiljevna, “já vím, kde mešká můj syn, avšak tady jest moje hrud!” A ona se hrdě udeřila malou rukou do bujných prsou, na které spadaly se šíje bílé krajky. “Můžete mne zastřelit, můžete mne protknouti, ale nikdy nezradím svého syna!” Hlas její zněl komnatou slavnostně jako mračný akkord.

Mladý muž byl tímto majestátem mateřské lásky úplně zmaten.

“Tedy”, pronesl chvějícím se hlasem, “bude nutno přistoupiti k prohlídce, ale soudruzi, ničeho se nedotýkejte!”

Prohlídka trvala tři hodiny. Celý dům obrátili. Prohlédli všechny kůlny, půdy, nahlédli dokonce i v nevelké bedny, do kterých nejen člověka, ale ani psa nebylo lze schovati. Nenašli však nikoho a ničeho. Vzali jako věcný důkaz gymnasiální plášť a čepici Lelovu. Kátě ztratily se z jejího pokoje brilantové naušnice a Aleksandrovi Matvějevičovi jeho masivní stříbrné pouzdro na doutníky, opatřené velikým zlatým monogramem. Nemohli potom najíti ještě několik stříbrných lžiček.

VII.

Bylo jich sedm, kteří se skrývali na hřbitově ve dvou hrobkách. Mladý důstojník, čtrnáctiletý gymnasta, Řek, a dva kadeti zaujali hrobku generála Armshofena. Váňa Borovkov, Lela a mladý student místní university, žid, jménem Kaptorov, uchýlili se do hrobky kupce Morozova.

Na venek vedla umělá jeskyň, složená z nepravidelných kamenů žlutého tufitu.

Na ní stála z šedého mramoru vysekaná postava ženštiny v bílém chitonu, jenž splýval řásnými záhyby, a objímala vysoký kříž. Dole v jeskyni byly neveliké zamřížované dveře, zamčené na zámek. Tento zámek bylo nutno urazit, aby bylo možno otevřít hrobku.

Pod zem vedlo osm příkrých úzkých schodů. Půda byla pokryta kamennými dlaždicemi. Na zadní stěně pod celkovým sklem visel obraz Kristova vzkříšení a před ním hořela červená věcná lampa. Na jedné straně stál masivní, těžký mramorový náhrobek, jenž choval v sobě rakev kupce Morozova, který umřel před pěti lety.

Vedle bylo prázdné místo připravené pro jeho ženu. Na toto místo položili kožichy a pláště a upravili tak lůžko na způsob hnízda, ve kterém se uprchlíci po celé dny zdržovali. Červené světlo lampičky vrhalo smutné obrisy do koutů i na rakev náhrobku a ponuře osvětlovalo bledé líc jinochů. Po vlhkých a studených stěnách běhaly svinčky. V hrobce panovalo mračné přitížení a ticho. Rozvířená obrazotvornost vyvolávala zvuky, kterých ve skutečnosti nebylo. Zdálo, že v náhrobku někdo se pohybuje a těžce, táhle dýše. Knot lampičky prskal, plamen mžikal, a stíny míhaly se na mírném obličejí Spasitelově i na jeho rukách vzhůru připjatých. Bylo jim úzko. Všichni tři leželi, těsně se tulíce jeden k druhému a snažíce se jeden druhého zahřáti životním teplem. Mlčeli; ve dne se báli mluvit. Docela i šeptati se báli. Slova se odrážela hlasně od stěny hrobky, šepot opakoval se nepřetržitým echem a vyrýval se mřížovím z jeskyně. Báli se, že je někdo uslyší.

Ve dne bývali na hřbitově lidé. Bylo slyšeti někdy smutné hlasy; zaznívaly tam smuteční zpěvy. Pohřbívali zabité, které noví představení na konec pod vlivem nastupující jarní oblevy přikázaly “uklidit” z ulic.

Jen když nastupoval soumrak a železná vrata, ke kterým vedla cypřišová alej, se skřípotem zavírala se na zámek, tu jeden za druhým vylézali z hrobky. Scházeli se. Tiše seděli, tiše mluvili, chodili po dvou, po třech mezi hroby.

Bílé i tmavé, staré i nové kameny, železné i dřevěné kříže stály kolem nich jako věrný dav. Tiše kapala voda s větvi, kapka za kapkou na mokravou půdu, bubnovala na deskách a na mramorových plátech.

Zjevovaly se jim příznaky. Oni se jich však nebáli. Pocítovali smrt a poznávali, že člověk jest strašnější než každý příznak. A proto naslouchali bedlivě, nekráčí-li někdo ze živých mezi hroby. V noci však živých na hřbitově nebylo.

Měsíc jasně svítil. Scházeli se na nových, teprve dnes zasypaných hrobech a četli čerstvé nápisy:

“Kníže Jiří Dadiani, zabitý dne... Sestra Klaudia Bertole, zabitá dne... Hošík Simeon Krasnický, zabitý dne...”

To vše jest práce soudruhů!

Hudba z domova

České nakladatelství *Amabile* uvádí 2 nahrávky – *Vánoce v katedrále* a *Kde domov můj*. Na první nahrávce je pěvecký sbor *Bona Vita*, orchestr a varhany ze staročeského kostela a kaple. Obsahuje hudební folklór v duchu Vánoc za řízení Martina Strejce.

Druhá nahrávka je věnována slavnému českému zpěvákovi *Eduardu Hakenovi*. Obsahuje sólový zpěv, sbor *Bona Vita* a osobní vzpomínky Eduarda Hakena z jeho mládí a pěvecké kariéry.

Perfektní dárek k Vánocům a pro sběratele české hudby.

Cena kazety US \$ 8.00.
Vánoce v katedrále jsou též na CD za US \$ 12.00.
Poštovné \$3.00 do 4 ks.

Objednávku a platbu zašlete na adresu:

Zdeněk Fencel
1A Agassiz Avenue
Belmont, MA 02178
USA

Dodávka trvá 3-4 týdny.

Kukačka přeletěla oceán

Nejenomže se díky lidské debilitě mění Země v civilizační poušť, ale mění se i tvorové přírodu obývající. A dnes velmi rychle. Než se dostala za pomoci lodních nákladů z Ameriky do Evropy mandelinka bramborová (*Leptinotarsa decemlineata*) a rozšířila se po starém kontinentě, trvalo to celou řadu desetiletí. Jenomže hrůzné tempo moderní doby zasáhlo i přírodu. Docela malá a nepříliš charakterní kukačka (*Cuculus*), ptáček, který kdysi sotva dokázal přeletět z jednoho konce lesa na druhý, přeletěla oceán! A není to tak obyčejná kukačka, jak by se na první pohled mohlo zdát. Byla důkladně odchována komunistickým režimem, který její vrozené špatné vlastnosti ještě zdokonalil. Naučil ji zanášet do cizích hnízd bolševismem nakažená vejce! Nyní jedna přeletěla i oceán a měla dokonce tu drzost, že nasadila své vejce i do redakce Hlasatele! A adoptivní rodič asi nevidí nebezpečí a vylihnuté kukaččí mládě pilně vykrmuje. Neví asi také, že kukačka podle lidových tradic udává svým kukáním délku života. Kuká-li dlouho, prý se člověk dožije dlouhého věku. Kuká-li krátce, čeká člověka brzy smrt. A tato komunistická kukačka bývá po čertech nemluvná. Aby nezakukala velmi krátce Hlasateli! Začneme ji! Dokud je čas!

Jaromír Thuma, Praha

Profesionalita

František Růžička

Vzpomínám si, jak vydavatel Českého deníku J. Kudláček kladl vysoký důraz na odpovědnost a profesionalitu při zakládání svého deníku. Možná, že se mu záměr podařil, já však při přečtení článku "Kdo jinému Temelín?" (srpen 93) docházím k jinému názoru.

Tak předně — pan redaktor M.V. uvádí, že hřbitov a kostel jsou jediné pozůstatky vesnice Křtěnov. Zmiňuje-li se o několik vět dále o silnici vedoucí k "nálevně", kde je obsazeno budovateli té tolik sledované stavby od rána do večera, pak mám dojem, že se v této nálevně připozdržel příliš dlouho. Jinak by nemohl přehlédnout i další objekty, kterými jsou například bývalá škola, fara a další stavení. Inu, kdo nechce vidět, nevidí. To je ta zaslepenost způsobená přílišnou profesionalitou.

Staré paní v žádném případě nevyčítám místní mluvu o tom, že "kdo nechtěl bydlet ve Zlivi, vyfasoval bytovku v Týnci nad Vltavou" — vždyť pocházím také z lidu jihočeského. Jazykovědec by nás však napomenul, neboť — "Kdo nechtěl bydlet ve Zlivi dostal bytovku v Týně nad Vltavou". Dodejme jen pro pořádek, že vlastní výstavbu bylo možné realizovat i v jiných lokalitách a obdržet bytovku i v krajské metropoli.

Panu redaktorovi je to však jedno. I v závěru článku totiž mluví o týneckém náměstí, nehledě k tomu, že Týnec nám již zanikl někdy v dávnověku. Co jezdím jihočeským krajem (dnes ovšem regionem), vždy jsem projížděl či navštěvoval město Týn nad Vltavou. Takto je "obec" zanesená i na mapách.

Perličkou nadevše je však údaj o jaderné elektrárně VVER 40 v Dukovanech. Pro neznalého čtenáře dodejme, že jde o "VVER 400". Nula sem, nula tam. Co na tom sejde. Jak napsal pan redaktor, stejně to zajímalo asi 20 lidí, kteří sledovali boj ekologů proti jaderné hrozbě. Ti ostatní lízali zmrzlinu. Pokud bylo náměstí plné, pak jich bylo bratru několik tisíc. Takže co budeme vlastně řešit?

Doporučoval bych začít napravit ty jihočeské hlavy dubové.

O podivných dobrodincích

Antonín Bělohoubek
Antikomunistická Aliance Praha

Oč jednodušší to mají naši všeodpouštěči, naši sametoví političtí kulturisté, než poctivý a to jest i patřičně tvrdý kritik neřádů a neřádů kolem nás! Jen se "láskyplně" usmívají, jednají i s lidmi hodně provinilými jako s lidmi seriózními a mají pověst lidí tolerantních, dobrotivých. Jen málokdo si uvědomuje — při téměř všeobecném ochromení způsoblosti ke kritickému myšlení a při téměř všeobecném ochromení smyslu pro spravedlnost — jak velkou spoluvinu nesou právě tito "dobrodinci" za

špatnosti a hanebnosti, které tady jsou. Nevzdorovat zlu, to totiž vůbec není záležitost neutrální, je to vlastně tolerování a tedy i jedna z forem podpory zla!

Být špatností pobouřený a tvrdě ji pranýřovat, za to že by se měl někdo červenat? Neměly by se spíše červenat naše "sametové mátohy"? Nejsme snad především jejich vinou silně ohroženi dokonce i recidivitou "zmodernizovaného komunismu"? Bude to komunistický kapitalismus, nebo spíš kapitalistický komunismus? Nejsme snad především jejich vinou přímo zaplaveni duševní špínou bolševickou i nebolševickou? Nemají snad právě oni lvi podíl na tom, že spousta lidí poctivých ve spravedlnost už zas nevěří a zlovestně hodně darebáků se už zas spravedlivosti nebojí? Co je to za dobrodince, které pobuřují tvrdí kritikové neřádů, ale které hlavní viníci tohoto neřádů nechávají lhostejnými, nebo je dokonce oslavují?!

Lidský červotoč

Dr. Benedikt Komár, Chrudim

Pro muzejníky je červotoč, nepatrný brouček, věčnou hrozbou. Jak se dostane do starého historického nábytku, je zle. Ač maličký, dokáže v něm vyhlodat tak rozsáhlé bludiště chodbiček, že nezasáhne-li se proti němu včas a rázně, přijde chvíle, kdy se kus, který byl okrasou muzea, celý rozpadne.

I mezi lidmi se vyskytují tací, kteří mají víc červotočích vlastností než lidských. Také dokáží rozhodnout dokonale to, do čeho se dají a přivést k rozpadu. I oni nejsou zprvu příliš viditelní. Poznáte je až tehdy, když již se dokonale zahledali. Jako muzejník, který usedne na židli, která se pod ní zborčí. Na červotoči broučky platí jen důsledné zaplňování jedovatým kyanovodíkem. Co však s lidmi, kteří ve své nenasytné žravosti rozhodávají celou společnost? Jak se zbaví lidstvo těchto mučitelů toho, co lidstvo vytvořilo? Jsou to lidé, kteří nejsou sami schopni tvůrčího procesu a dokáží jen rozvracet vytvořené. A je jich mezi námi v posledním čase nějak příliš mnoho. Bloudiví po světě již od dob Mojžíšových. Jím byli přivedeni do Egypta, odkud se rozlezi po celém světě. Jako ten malý červotoč, který nezachycen se dokáže rozlézt po celém muzeu, není-li muzejník dosti bdělý. Lidé bdělí nebyli. A nejsou! Proto dnes lidští červotoči mohou tak snadno jejich dílo rozežít. Kdo je zastaví? A čím?

KAN poukazuje

V poslední době iniciuje KAN mnohé připomínky proti pozůstatkům totality. Kritika je věcně jasná, srozumitelná a nepochybujeme o tom, že i pravdivá. Otázkou však zůstává, jak bude podporována ostatními politickými subjekty a zejména, jak bude odpovědnými státními představiteli či institucemi řešena.

— Vláda a parlament jednají v rozporu se zájmy demokratické společnosti, protože nechtějí nebo neumějí účelně čelit snahám o "ožebračování" střední vrstvy. Ta má být nejvýznamnější oporou demokracie a opěrným bodem rovnováhy státu, ale u nás nemá vytvořené podmínky, aby se mohla řádně rozvíjet a je podnikatelsky utlačována. Vláda hoví zájmům zbohatlických mafí na úkor podpory seriózního podnikání ústředních vrstev (předseda politické komise A. Dušek).

— Podle informací získali prominenti bývalého režimu v Praze 423 nemovitostí jako konfiškáty po emigrantech. To je označováno za daleko závažnější, než jeden byt přidělený bývalému prokurátorovi J. Šetinovi.

— Na venkově a to v zemědělské prvovýrobě i zpracovatelském průmyslu, si zachovala rozhodující moc nenarušená struktura nomenklatur, s níž se musejí potýkat soukromí zemědělci.

— Dle vyjádření mluvčího P. Hubáčka je KAN přesvědčen, že J. Šetina byl ve funkci generálního prokurátora od začátku nepohodlný, protože se snažil o nápravu tristního stavu ve společnosti. Je s podivem, že mu koalice nevyjádřila podporu. Otázka přidělení bytu byla pouze záminkou.

František Růžička

Think heart disease only affects the elderly? Think again. Each year about one sixth of all Americans killed by cardiovascular diseases are under age 65, says the American Heart Association.

The American Heart Association estimates the economic cost of cardiovascular disease in 1993 will total \$117.4 billion. This figure includes medical and health care expenses and lost occupational output due to disability.

In the eighties the death rate from heart attack declined 32.6 percent, but heart attack remains the No. 1 killer in America. The American Heart Association estimates that 1.5 million Americans will suffer heart attacks in 1992 and close to 500,000 of them will die.

Člověk

To slovo ČLOVĚK kdes ještě svůj význam má.
Jen u nás se pojem ten kamsi do dále vytratil.
Být člověkem v pravém smyslu, věc ohromná.
Nad některými "lidmi" by však člověk blil.
Být člověkem znamená i druhé kolem pochopit.
Sám v sobě pravdu, pílí a lásku si vyhledat.
V poctivosti pravé, bez sobectví život žít.
Pracovat pro sebe i druhé, lidem pomáhat.

Společnost Commonwealth Edison nám poslala k otištění následující varovný článek:

BEWARE OF CON ARTISTS POSING AS UTILITY WORKERS

(Pozor na zloděje, kteří předstírají, že jsou zaměstnanci veřejně užitečných podniků)

Dva takoví "umělci" přišli do jednoho domu před dvěma lety na Halloween, představili se jako zaměstnanci elektrické společnosti, a počastovali se dvěma a půl tisíci dolary v hotovosti v domácnosti ženy, která neměla žádné podezření. Podle zprávy policie, žena vpustila muže do svého domu když řekli, že musejí provést inspekci elektrického systému. Když na jejich požádání rozsvěcovala všechna světla v obyvacím pokoji, ti dva procházeli po celém domě, jakoby dělali inspekci. Když odešli, žena objevila, že chybí její hotovost v částce \$2,500, jak oznámila policie.

Tento případ představuje poslední variantu úkladných záměrů, kterých bylo již dlouhou dobu používáno. Po léta, v různých obcích, "con artists" přicházeli k něčím dveřím a předstírali, že společnost jim dluží a chce vrátit peníze, ale že potřebují proměnit velkou obrazovku. V jiných případech tvrdí, že elektrické vedení v domě působí nesnáze v blízkých elektrických drátech, a že to potřebují vyšetřit. A v ještě dalších případech podvodníci zavolali do několika domů a řekli, že Edison má problémy s transformátorem, že bude na tři dny vypnuta elektřina, a že by bylo dobře nastěhovat se k příbuzným nebo přátelům.

Bez ohledu na použitou metodu, úmysl je skoro vždy stejný: dostat se do domu a spáchat krádež. V některých případech podvodník nějakým způsobem zaměstná majitele domu v jedné místnosti, zatímco jeho partner prohledává jinou část domu.

Commonwealth Edison neprovádí nežádané inspekce elektrického vedení, a vrací peníze, je-li účet přeplacen šekem nebo kreditem na dalším účtě. Věrohodní zaměstnanci nosí u sebe identifikační kartu s fotografií, a mají se kartou prokázat, když žádají vstup do domu.

Majitelé domů, kteří mají stále ještě nějaké pochybnosti o identitě osoby, která tvrdí, že pracuje pro Commonwealth Edison, Co., by měli zavolat Edison a policii. Telefonní číslo pro jakýkoli účel je 1-800-EDISON-1.

ZAS...

Zas Hradem koloběžka zadrncí,
prezident na Vikárku poradce volá.
Všem holbu piva ruče poručí,
sametem obtočí bavoráků kola.

Zas éterem poletí "Horror z Lán",
plné smysluplných, ale prázdných slov.
Dorozprodávat se bude český "krám",
pro národy naše kopat se bude rov.

Zas bude prezident absurdní hru psát,
v níž občan bude jenom komparesem.
Autor se bude lidem do očí smát,
a jen Bůh ví, jak s ním dopadne!

B.K. Chrudim

CENY DO EVROPY: Nov. od \$628.00

• PRAHA - Sept., Oct.	\$659.00
• PRAHA - Nov., Dec.	\$628.00
• VÍDEŇ.....	\$649.00
• FRANKFURT.....	\$549.00
• MNICHOV.....	\$599.00
• ŘÍM.....	\$679.00
• PAŘÍŽ.....	\$549.00
• LONDÝN.....	\$459.00
• Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky do 1 měsíce pobytu	\$599.00

Lodní zájezdy (cruises) za velké slevy:
2 osoby za cenu pro jednu osobu.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402
Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012
FAX 708-749-1350

O smutné princezně a ztraceném princí

Jaromír Thuma, Praha

Bylo-nebylo, jedno malé a krásné království, v němž žila něžná a skromná princezna Vlasta. A také princ Vlastimil, který ji neskonale miloval. Však se také mezi lidem šušalo, že svatba je asi na spadnutí. Všichni se těšili, jak ten sňatek oslaví. Však již také lidé trošek radosti potřebovali. Nebylo tomu tak dlouho, co se země vymanila ze spárů zlého loupežníka Ády a jeho lupičů. Jenže, jak se zdá, onomu království nebyl osud příliš nakloněn. Nežli mohlo dojít k slavnému sňatku snesl se nad zemí rudý kouzelník a vše očaroval. Jen na prince Vlastimila a jeho erbovní přátele jeho moc nepůsobila. Chránila jej snítka vlastenectví a láska k princezně Vlastě, kterou nosil v srdci. Na to, aby kouzelníka zdolal, však Vlastimil měl málo sil. Kouzelník mávnutím své černokněžnické hůlky svolal do země celé zástupy rudých zrůd. Princ a jeho přátelé se sice pokoušeli s nimi bojovat, ale marně. Kde jedné zrůdě hlavu ut'ali, tam se jich vyrojilo deset nových. Nezbylo než ustupovat.

Tehdy se princ Vlastimil rozhodl opustit na čas zemi a hledat ve světě pomocníky pro svůj boj s rudým kouzelníkem. Když se loučil s uplakanou princeznou Vlastou, řekl jí "Vlasti má, milá moje, odcházím do světa hledat pomocníky pro boj s kouzelníkem i jeho zrůdami. Až postavíme dostatečně silné vojsko, vrátíme se a vyženeme je ze země navždy. Pak budeš, milá Vlasti, do smrti jen má!" Jak řekl, tak také učinil. Jenomže poctivých rytířů bylo v té době již i ve světě pomálu. Princ Vlastimil a jeho přátelé projížděli zemi křížem krážem, ale nikomu se do jejich vojska nechtělo. Kdo by se také přidával k princovi, který vypadal jako nějaký chud'as. Z rodné země si přivezl jen pomačkané a místy i trochu zrezlé brnění, meč a hubeného koníka. Ani jeho erbovní přátele na tom nebyli o mnoho lépe. Jak putovali od hradu ke hradu, ze země do země, nacházeli sice mnohé rytíře, ale ochotu jít do boje neprojevil nikdo z nich. Raději seděli pohodlně na svých hradech a oddávali se radovánkám. Prince a jeho přátele sice slavně uvítali, pohostili, ale to bylo vše. Nikomu se od dobrého bydla nechtělo.

Princezna Vlasta zatím doma poplákávala ve vzpomínkách, zavřena v temné věži, do které jí rudý čaroděj uvrhl. I princ svoji milou často vzpomenu. Pak sám sobě říkával: "Vlasti má, ještě nemám dosti sil, abych čaroděje porazil. Půjdu však třeba až na sám konec světa, abych našel pomocníky pro náš svatý boj." Odvážných, kteří by se k Vlastimilovi přidali, však nebylo. Marně princ prosil, zapřísahal, darmo před čarami rudého čaroděje varoval. Nevěnoval mu pozornost.

Čas šel svým krokem a znavený princ bloudil, až kdesi na druhém konci světa. I na svoji milou vzpomínal již jen jako na krásný sen. Zatím doma princezna Vlasta ve své temné věži jen tiše poplákávala. Se slzami vzpomínala na svého ztraceného Vlastimila. Opravdu, jakoby se zcela ztratil kdes v dálavách světa. Princezně však cosi stále říkalo, že přece jen žije. Že přijde čas, kdy se náhle objeví, zažene ostrým mečem rudého čaroděje a pokleknuvši ruku jí políbí řka: "Vlasti má, již zahrán na věky ten, který soužil tebe." Jenomže dny i roky plynuly a princ se neobjevoval. I zlý čaroděj však nějak zestárl a jakoby ztrácel svoji kouzelnou moc. Jeho čarování již na lid země téměř nepůsobilo. Moci nad zemí se však nehodlal vzdát. Vyhledal si proto učedníka, dostatečně podlého a všeho schopného. Navenek sice vypadal docela neškodně, ale uvnitř byl stejně rudý, jako jeho mistr. Takový skrček to byl.

Říkali mu Vašek. A jak byl učenlivý! Brzy svého rudého mistra překonával. Ale vděčen mu zůstal. Postaral se mu o pokojné stáří a také všem rudým zrůdám se dostalo všeho, co si žádaly. Jen princezna Vlasta dál zůstala ve věži. A stále vzpomínala na svého Vlastimila. Za jasných měsíčních nocí bylo slyšet její smutný hlas volající: "Kde jsi ztracen můj princí? Proč nepřicházíš, abys zemi mne vysvobodil z moci rudých kouzel? Proč nepotěší můj sluch tvá slova, zde jsem Vlasti má?" Daleko do světa nesl vánek nárek princeziny. Ztraceného prince Vlastimila však nenacházel. Žije ještě? Či zapomenul zcela své princezny? Zrezl jeho meč, v níveč zanikla jeho odvaha k boji? Marně posílala princezna vlast'ovičky hledat ztraceného. Jakoby se do země propadl. Nevíte snad o něm, přátelé? Spí-i někde unaven, probudte jej a dodejte mu síl. Vyřídte mu prosby jeho princezny Vlasty. Ať vytasí meč a přijede vyhnat ze své země všechny černokněžnické zrůdy i jejich současného nazrleho vládce. Ať vrátí svobodu princezně i její zemi...

Člověk ...

Ztratili své člověčenství u nás dávno již lidé.
Nahradilo jej soudružství, zvrácené a tupé.
Nezměníme-li se, zle nám v budoucnu bude.
Ztratit lidství, neštěstí je a moc hloupé.

Přestaňte lidé konečně po soudružsku myslet.
Vraťte se zpět k lidským dobrým hodnotám.
Pak přijme nás mezi sebe celý širý svět!
Začnete konečně myslet, tu radu vám dám.

B.K., Chrudim

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL
Cermak Road
Realty
6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

PŘEKLADY

IJK
Translation Service
z češtiny do angličtiny a naopak
☆☆☆
I. J. KOVAR
P.O. Box 313
Riverside, IL 60546
or call
(708) 442-7115

PRODÁ SE
Prodám loď - sailboat - za \$25,000 nebo vyměním za auto nebo za "Vacation trailer". Tel. 219-659-0938.

Naše písničky nezahynou

Půlhodinku
hudby z naší vlasti
vysílá Jerry Jiráček
na stanici
WCEV 1450 AM
každou středu a pátek
v 8.05 večer.

**Kde možno koupit
HLASATEL:**

- **Minařík Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minařík II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek
- **26th & Ridgeland**
Berwyn, stánek — nedělní
- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

HOMES FOR SALE

SOUTH BERWYN

Brk. 2 bdrm. raised ranch.-
\$120's

Brk. 4 bdrm., 2 baths \$140's
**KAREN ARNDT RE/MAX
CHAMPIONS 708-387-7500.**

HELP WANTED

Přijmeme sílu do kuchyně na celotýdenní prac. úvazek. Bohemian Crystal Restaurant, 639 North Blackhawk Dr., Westmont. Tel. (708)-789-1981.

HELP WANTED

Hledá se žena na uklízení v bytech a kancelářích. Plat ne nižší než \$300 - \$370 týdně. Musí bydlet na předměstí Chicaga. Pokoj pro ni opatříme. Volejte (708) 393-3999.

HELP WANTED

ALTERATIONS & TAILORING
Leading fashion specialty retailer seeks tailors, sewers, and fitters. Must have experience with men's and women's clothing. Part-time and Full-time positions available. Please call (708) 571-2121 and ask for the Alterations Managers.

HELP WANTED

Esthetician 4 days per week for very busy skin care salon. Must have Illinois License. Apply in person at Georgetown Klinger, 835 N. Michigan Avenue (Water Tower Place) Third Level.

HELP WANTED

Konco Industries, Inc.
6135 W. 26th Street
Cicero, Ill.
Tel: 708-652-1555

DO YOU SPEAK CZECHOSLOVAKIAN? If so we have a great opportunity for you, part time or full time. For personal interviews call Mr. Raymond at 312-594-0101.

MACHINIST - Highland Park area. Top Bridgeport hand. Must be able to make own set-ups & speak English. Tel. (708) 433-3647.

Ondruš & Syn

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří, hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic, soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen, sklad hotových prošívaných dek a polštářů z husího prachového peří z dakronu. Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Rádi poradíme a odborně obslužíme česky i anglicky. Máme 56-letou zkušenost a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Navštivte nás!

Ondruš & Syn

6533 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS
484-1700

P.S. WASHINGTON

a weekly column by
U.S. Senator Paul Simon of Illinois

**Jobs Issue Deserves A Place
In the Debate on Crime**

Any serious study of crime suggests there are many answers to the problem, not just one, including dealing with poverty, the proliferation of guns, the glorification of violence on television, the traffic in drugs, and with many other things, such as the reality that to much too great an extent we have converted our prisons into schools for crime.

But joblessness is a key factor. What do young people do who can't find a job? Hang around the streets and frequently get into trouble.

However, it is not simply young people. The standard of living for people of limited skills is steadily, but not dramatically, declining. And frequently the jobs simply disappear.

Part of the answer is to have a jobs program instead of a welfare program. We need a modified WPA, so that unemployed people and desperate communities can be helped. We will pay people either for doing something or for doing nothing, and we have chosen the wrong answer.

But that does not solve the problem of middle-income people too proud to go on welfare, but increasingly desperate.

I see them often.

In addition to a WPA-type program that would be significantly different from the 1930's plan because of the high percentage of women now in the work force, there should also be a federally created jobs program that is a standby effort, where, at the discretion of the President (depending on the jobless rate) funds could be released for highways or airport construction or maintenance of the rail bed or other projects. Nothing compli-

cated; take the liability of unemployment and wed it to the deteriorating facilities that have to be repaired or renovated.

We have the needs of the unemployed; we also have unmet needs in every community.

In 1965, the federal government spent \$17.1 billion on highway construction; in 1990, it was \$14 billion. If you were to add the inflation factor, that would make the 1990 spending on highways less than half of the 1965 spending.

In 1984, we spent \$3.7 billion on mass transit, in 1990, just \$3.1 billion. (All of these figures are not adjusted for inflation.)

In 1980, \$6.5 billion went to sewage treatment plants; in 1990, \$2.6 billion.

In 1980, \$5.1 billion was spent on water system construction or improvement; in 1990, \$3.7 billion.

In 1980, \$1.6 billion was spent on rail improvements; in 1990, almost nothing.

Many other examples could be cited.

In each area, we have had growing use, increased wear and less spent on MAINTENANCE and RENOVATION.

We have needs and we have men and women unemployed. Why don't we do the sensible thing and put the needs and the unemployed together?

A small tax to pay for this on a pay-as-you-go basis would improve basic services to all of our young people. And the result for society would be a much finer one than putting people on welfare.

We can do better.

Ekologický Marschallův...

—jejich evropští kolegové, zejména z Východu o nesnázích dneška. Když vídeňský dr. Haupl mluvil o problémech severočeských uhelných dolů, upozorňoval jeho švýcarský kolega na to, že ekologii na celém světě je nutno podporovat. Během odborných debat se neustále vynořoval jakýsi ekologický Marschallův plán, podobný tomu, který po druhé světové válce pomáhal výstavbě evropského hospodářství. Starší čtenáři si vzpomenou, že Československu jeho přijetí bylo moskevskými komunisty zakázáno.

Během konference byl uspořádán mezinárodní ekologický veletrh, na kterém vystavovaly firmy specializované na čištění vody, vzduchu, omezení hluku a lepším využitím energie. Je škoda, že vláda České republiky nepovažovala za nutné k této konferenci vyslat své odborníky. Škoda.

FOR RENT - SKIERS
*Colorado Condominium
in Breckenridge*

In summer:
fishing, hiking, biking, etc.

LOW RATES
SEE THE ROCKIES!
Tel. (708) 354-5278 - Joe

ČASOPIS KLUBU SPOLEČNOSTI MARIA IV.

Trident

ATEISTÉ OPĚT NA NĚKOGO DOPLÁČEJÍ?

U jsme si pomalu zvykli na opakované nářky ateistů - pravých i levých, že z jejich daní, kapes a pracovního usilí jsou placeny církev, církevní školy, kostely či jiné sakrální památky. Komunistický deník HALÓ NOVINY z 24. července se přispěvkem soudružky Vejmelkové "Z našich kapes půl miliardy na platy církví" pro změnu zaměřil na příjmy duchovních pokoncilní církve.

Již v minulosti jsme zdůraznili, že nemůžeme dělat advokáty modernistům a ani naše dnešní poznánka není výjimkou. Odpadlí katolíci právě pro své bludy stojí mimo katolickou církev a nemohou proto ani být zákonnými pokračovateli těch, kterým před více jak 40 lety byl majetek určený k zajištění činnosti katolické církve jednoduše ukraden. Nicméně přihloupě demagogická argumentace ateistů všech sociálních odstínů a politického zabarvení, kteří stejně nerozlišují mezi pravověrnými a odpadlími katolíky, na jedné straně spolu s nenárodním způsobem obhajoby modernistických představitelů na straně druhé nás nutí zaujmout různé stanovisko k této záležitosti.

Argumentuje-li autorka výše zmíněného článku výsledky průzkumu veřejného mínění, který prý "ukázal, že proti navrácení církevního majetku je 28 - 64 % obyvatel", má sledovaný postoj stejnou mravní váhu, jako kdyby si většina obyvatel přímo ohlasovala, že se má krást! V okamžiku, kdy mravní normy se stanou předmětem "demokratického" rozhodování lidu, je s veškerou morálkou a spravedlností konec. Lid klidně odhlasuje, že se všem bohatším, než je on, sebere majetek, že krásné manželky a dcery budou odejmuty zákonným manželům a otcům a dány do veřejných domů, aby si užili o ostatní, ne jen malá část vyvolenců. Těmtéž lid rozhodne, že se nebude pracovat nebo jen omezeně, kdo bude chtít, školou povinný "lid" téměř jednomyslně odhlasuje zrušení školní docházky.

Budou-li se někomu zdát výše uvedená přirovnání příliš absurdní a přehnaná, ať zajde do kterékoli továrny a provede průzkum mínění tamějších zaměstnanců o úrovni mezd a intenzity práce. Mzdy budou požadovány nejméně trojnásobně, pracovní doba poloviční. Srovnáme-li to s převládajícími názory na navrácení církevního majetku, podobnost tu bude víc jak náhodná. Přirozenou vlastností většiny lidí, a českých zvláště, je minimálně dávat a maximálně brát. Touha po cizím majetku a závidění člověku, kterému se jen o něco lépe vede, jsou zakotveny v genech snad třičtvrtin národa, čehož dokázal příkladně využít komunistický režim. Zneužívat zvrácených postojů mravně pokleslé většiny k podpoře vlastních názorů může opět jen amorální jedinec.

Na druhé straně již někdy před třemi lety přinesl týdeník RESPEKT informaci, že KSČ (a její ideologický souputník SSM) okradla stát o zhruba 100 miliard korun! Tato fantastická suma byla ještě v průběhu 80. let postupně z velké části tajnými cestami převedena na konta v západních bankách, aby se k nám po listopadovém převratu znovu vracela. Pochopitelně ne již jako komunistické peníze, ale jako tzv. zahraniční kapitál západních společností! A tak zatímco "zahraniční" firmy KSČ pomocí nastročených figur houfně skupují jeden krachující podnik za druhým, československému státu, nebo chcete-li jeho lidu, nebylo z bývalého komunistického majetku vráceno dosud téměř nic! To však soudružce Vejmelkové z HALÓ NOVIN ani slaboduchým účastníkům průzkumu veřejného mínění pranic nevadí. Společným přáním všech je vidět před sebou

ozebračenou, nenáviděnou katolickou církev i kdyby se rozkradeného církevního majetku měla zmocnit spodina lidské společnosti.

Vratně se však k leitmotivu článku soudr. Vejmelkové. Z jejich (ateistických) kapes prý jde ročně půl miliardy na provoz a platy duchovních, další miliardy z rozpočtů měst a obcí na opravy kostelů jako uměleckých památek. Podobně jako autorka článku argumentují jiní bezvěrečtí kritici, že např. církevní školy a jiné církevní instituce jsou financovány mj. z kapes nevěřících daňových poplatníků. Nepochopitelně přitom je, že tato nesmyslná tvrzení v podstatě přejímají i duchovní představitelé pokoncilní církve, třebaže s bojácným dodatkem, že v církevních školách a učilištích studují rovněž nevěřící.

Tak jak tomu ve skutečnosti je? Jestliže někdo na někoho v tomto státě doplácí, tak v žádném případě ateisté na katolíky, ale právě a vždy naopak! Hlásí-li se podle sčítání obyvatel v Čechách a na Moravě k římskokatolickému vyznání 40 % lidí (cca 4 milióny), potom 40 % škol by mělo být katolických! Jestliže modernisté připouštějí, že praktikující věřící je nanejvýš 800 tisíc, i potom by 8 % škol mělo mít křesťanskou orientaci. V současné době má však církevní statut s velkými překážkami jen několik málo desítek škol, což z celkového počtu tvoří zlomek procenta. Ostatních přes 99 % všech škol je ateistických. To znamená, že statisíce nebo snad i milióny křesťanů bohatě uhradí ze svých daní nejen církevní školy, ale zejména tvrdě doplácí na bezvěrečká učiliště. Přestože katolíci platí daně podle stejných zákonných pravidel jako nevěřící, v praxi je jejich podíl neporovnatelně větší, když naprostou většinu daňových úniků je nutno hledat v řadách různých kriminálních živlů, kterými jsou téměř bez výjimky ateisté.

Věřící jsou navíc ve svém celku o poznání spolehlivější a poctivější pracovníky, jsou ohleduplnější vůči svému okolí, vůči přírodě, jejich chování je výrazně ekologičtější, než jsou projevy bezvěrců, jímž plýtvání od potravin po suroviny a energii je bytostně vlastní. Mezi pachatelí trsné činnosti se téměř nenajde věřící člověk. Prostitutky, pasáci, homosexuálové, sexuální devianti - ti všichni jsou lidé bez vry, kteří budou oběma rukama hlasovat proti navrácení ukradeného církevního majetku. Má to soudružka Vejmelková pěkně vykatálenou společnost. Jen léčeni venerických onemocnění výše uvedených si ročně vyžádá stamilióny korun z kapes věřících, kterým taková zvěrstva nejsou zrovna vlastní. Jen léčeni jednoho homosexuála postiženého nemocí AIDS si podle nejnovějších pramenů ročně vyžádá 1 milión korun! Přitom takový zločinec nadále vykonává svoji "praxi" za shovívavého souhlasu zvrhlých lékařů, novinářů a politiků. Dílo zkázy dovršuje systematické vraždění nenarozených dětí a rozvody manželství.

V roce 1990 bylo v Čechách a na Moravě provedeno 111 268 umělých potratů (v některých oblastech státu dokonce větší počet, než bylo narozených!). Počítáme-li finanční náklad na jeden potrat včetně případného následného léčení jen 5 tisíc Kč, bylo na všechny potraty v jediném roce 1990 vynaloženo z kapes daňových poplatníků přes půl miliardy korun. Tedy zrovna tolik, kolik vadí soudružce Vejmelkové ohledně platů duchovních. Druhou významnou nákladovou položkou jsou rozvody. Před třemi lety jimi byl dovršen rozvat 32 tisíc manželství v českých zemích. Soudní poplatek (600 Kč) pokryje pouze malou část soudních výdajů, ostatní opět kryje státní rozpočet, nebo-li daňová poplatníci, kteří se nerozvádějí. Rozvody však manželské spory zpravidla nekončí: následuje dohadování o rozdělení bezpodílového spoluvlastnictví manželů, o styku s dětmi, výživné, náklady na jesle, dětské domovy, nečistá (v poslední době stále častěji) se objevuje fyzické napadání a dokonce i vraždy. To vše kromě ohromných morálních ztrát představuje nové a nové požadavky na finanční krytí.

Přes veškeré oprávněné výhrady, které proti modernistickým kněžím musíme mít, zůstává stále ještě skutečností, že aspoň u nás vystupují proti potratům i jiným morálním excesům a tak alespoň do určité míry brání ještě většímu morálnímu úpadku. To je však zřejmě onen faktor, který lidem, jako je soudružka Vejmelková, vadí, a proto se všemožným způsobem snaží oslabit jakýkoli morální projev, který je s to vyvolat u nich výčitky svědomí.

Lidé mravně úchylní a ve své naprosté většině nevěřící jsou ohromně přitěžují každé společnosti. Dříve nebo později se jejich parazitismus zrcemně projeví v pobytu ve věznicích, v psychiatrickém ústavu či jiném léčebném zařízení. To vše stojí rok co rok miliardy korun slušnější část národa, a tou ateisté rozhodně nejsou.

Začali jsem s. Vejmelkovou, můžeme skončit třeba dr. Sládkem. Úhlavní nepřátelé na politickém kolbišti si rázem padnou do náruče, jde-li o boj proti katolické církvi. Slabomyslné opěvování odpadlého katolického kněze Husa a lkání nad 300 letou "porobou" po Bílé hoře můžeme číst nejen v Rudém právu, ale stejně tak ve Sládkově Republice. Političtí vězni 40. a 50. let byli bestialně mučeni ateistickými komunisty, ale to jim nebránilo, aby ve své většině sami byli nebo stali ateisty... Jak chce někdo úspěšně bojovat proti zlu, když sám je jeho nositelem jako nepřítel Boží? Kdyby se političtí vězni a jejich rodinní příslušníci převážně obrátili na pravou víru, komunistický ani jiný protibožský režim zde dlouho vydržet nemohl. Skutečnost však měla průběh právě opačný: oběti bolševické parasky se zpravidla věřícími katolíky nestali, jejich rodiny byly převážně rozvrácené (příliš představitel organizace K 231 Brodského skončilo 70 % manželství politických vězňů rozvodem).

V obdobném mravním marasmu je i současná odpadlá česká pokoncilní hierarchie. Namísto horlivého šíření Evangelia a získávání (pro Krista a věčnou spásu) širokých vrstev nevěřícího obyvatelstva, které by pak samo bylo s to vyvinout ohromný tlak na navrácení církevního majetku, pravou víru nešíří a dokonce je ani dost málo nazajímá, rozrůstá-li se jejich pokoncilní společnost o nové stoupence. V takových podmínkách i případné snahy osamocенých duchovních o aspoň určité duchovní povznesení věřících musí nutně skončit nezdarem.

Co říci závěrem? Věřícím se z jejich daní vrací jen zlomek toho, co jim z hřobiska poměrně zastoupení v obyvatelstvu právan patří. Naopak ateisté i po listopadovém převratu parazitují na práci křesťanů, stejně jako za komunistů. Jsou to věřící, kdo systematicky doplácí na bezvěrečskou část společnosti a je vinou odpadlé hierarchie a kléru, že nejsou schopni je na jejich práva upozornit a účinně je obhájit před nepřáteli. Zrada pokoncilního duchovenstva má tak zákonitě pokračování nejen na poli duchovním...

Dáno na svátek sv. Jana Vianneye 9. srpna 1993

R e d a k c e

STOLETÍ RELATIVITY

V nedávno vyšlé knize "Dějiny 20. století" dochází její autor P. Johnson k závěru, že největším zlem našeho století je uplatňování principu relativity v morálce. Dokazuje, že přenesení tohoto fyzikálního principu na oblast morálky je nepřijatelné a neuznávání absolutních morálních hodnot, jako jsou pravda a spravedlnost, vedlo ke všem tragédiím tohoto století včetně nacismu a komunismu. Pravdivý závěr by podle pravidel formální logiky nasvědčoval i pravdivosti předpokladu. Není tomu tak, jde jen o chybný sylogismus. Teorie relativity totiž vůbec netvrdí, že vše je relativní, naopak, absolutní veličinu neuvažuje jako hypotézu, ale přijímá jako realitu; touto reálnou absolutní veličinou není nic jiného než rychlost světla. Teorie relativity tedy nejen nezpochybňuje, ale potvrzuje existenci absolutních hodnot. Kdo obrací pravdu naruby, kdo jiný než naši vynalézáví ateisté všeho druhu. Jejich snahou totiž vždy bylo, a je bude stavět víru proti vědě za jakoukoli cenu. Jeden středověký filozof a státník to vystihl přesně: "Kdyby s matematickou pravdou, že dvakrát dvě čtyři jsou, spojena byla mravní povinnost k Bohu, tu vystaly by zástupy učenců dokazujících, že dvakrát dvě jsou všechno možné, jenom ne čtyři."

Relativismus - ne relativita - není zvláštností našich časů, byl tu již mnohem dříve. Snad jedním z prvních dokumentů morálního relativismu byly známé čtyři artikuly pražské, zejména ten první - "Aby slovo Boží svobodně mohlo být hlášeno". Nesmyslnost takového požadavku vynikne, uplatníme-li ho ve sféře občanské - "aby občanský zákoník svobodně mohl být hlášen". Je přece známo, že žádný stát v historii nikdy nic takového nemohl připustit, ani školení právníci nemohli psané zákony vykládat svobodně, jen podle svého svědomí. Morální relativismus je zde v tom, že každému vykladači práva přiznává stejnou váhu. Stejně pochybné základy mají všechny relativistické nauky od pragmatismu, přes hesla o toleranci a: k současnému ekumenismu. Praktické výsledky pragmatismu se nejvýrazněji ukázaly snad opravdu až v našem století, zvláště po první světové válce, po nástupu Hitlera k moci. Slavní vítězové pragmatiky uznali všechny zločiny jeho vlády, stejně pragmaticky zdůvodnili mnichovskou zradu, a tak pokračovali až k neméně zrádné Jaltské dohodě až po naše časy. E. Roosevelt ve své knize "Jak on to viděl" uvádí doslova známý výrok svého prezidentského otce, známého pragmatika a velkého demokrata: "Když mi dá Quisling Norsko, budu volat ať žije Quisling." - komentáře netřeba. První poválečný pokus o spravedlnost - Norimberský proces - byl také poznamenán morálním relativismem. Vítězové se gentlemany potichu dohodli, že o svých zločinech hovořit nebudou i když ty byly bezprostředním impulsem k válce, totiž o Mnichovu a smlouvy Stalin-Hitler. Pak to pokračovalo dál, Západ vyzýval národy východní Evropy ke svržení bolševismu a když to v roce 1956 Maďaři s holýma rukama dokázali, nechali je klidně vyzédit slavnou Rudou armádou. Potom jim pomáhali tak, že se zcela pragmaticky nestydělí požádat tzv. "Dny porobených národů" a za několik let zcela bezostyšně vydávali Kádára div ne za vzor nezávislosti na Moskvě, stejně jako masové vrahy Ceauceska a Tita (o jeho zločinech nebylo ještě téměř nic zveřejněno).

Pokračování na str. 12

Pragmatická morálka přinesla své plody nejen v ostudné vietnamské porážce, ale ovlivnila i občanské povědomí občanů USA - zvolili si do čela státu, a tím i armády, právě vietnamského dezertéra.

Ekumenismus je také jen jiné označení pro morální relativismus, v daném případě pro náboženskou bezzávadost. Ta vynikne, uvědomíme-li si, že současný oficiální Vatikán usiluje o dialog s mohamedány, hinduisty, B'nai B'rith, prostě s kdekým, jen ne s vlastními katolíky - tím o sobě říká vše. I naprostému laikovi je jasné, že ekumenismus je buď naivní nesmysl nebo podvod. Nekatolíci budou v ekumenismu vidět vždy lest Vatikánu, jak je podřídit svému vlivu, a budou k tomu mít své důvody. Není totiž možné najít konsensus např. s vyznáním židovským, které uznává jen Talmud a jeho reprezentanté, stejně jako jejich předkové farizeové, zcela odmítají uznávat Ježíše Krista a celý Nový Zákon. Co potom, dospěje nějaký další koncil ke konsensu, že Ježíš byl jen potulný galilejský kazatel, který tak nečekaně ovlivnil světový vývoj, jak se podle Českého deníku nedávno vyjádřil předseda vlády? Pokud by autenticita tohoto výroku byla naštěstí vší pochybnost potvrzena, byl by to vskutku krásný doklad o hluboké vzdělanosti našich současných politiků. Tolik vytrubovaný dialog mezi věřícími se u nás zatím konat nemůže, protože i obyčejný, logicky myslící laik by všechny ty ekumenické mudrce zcela zesměšnil. Dialog se vede proto s bolševiky. Nuncia G. Coppu bylo možno spatřit na vývesce bývalého OF v Praze, jak se v klášteře Teplá u Mariánských lázní nechal zvěčnit se soudruhy Jičínským a Dionstbierem, známými to obhájci práv věřících. S kněžími, kteří přežili koncentráky těchto soudruhů, ho vidět nebylo.

Na závěr ještě poznámku. U některých čtenářů vzniká někdy dojem, že na stránkách TRIDENTU se jen kritizuje, nařiká a šíří beznaděj. Je to jinak, zde se píše pravda, protože ta byla, je a bude stejná, nezávisle na mínění současných dočasných vlád i občanů.

Nakonec vlády přicházejí a odcházejí, občané také, ale pravda zůstává. Přes všechny krize současné Církve platí stále již dvěma tisíciletími ověřená pravda Ježíšova "... a brány pekelné ji nepřemohou".

Ing. Karel Jahoda

Poznámka:

K teorii relativity. - Absolutní hodnota rychlosti světla byla naštěstí vší pochybnost zjištěna Michelsonem r. 1881. Toto zjištění zcela zprohýbalo Galileův princip skládání rychlostí, o němž bylo prokázáno, že platí jen přibližně a zcela selhává při rychlostech blízkých rychlosti světla. Vysvětlení Michelsonova pokusu podala až speciální teorie relativity uveřejněná Einsteinem r. 1905. Tato teorie se zcela vymyká běžnému chápání fyzikálních jevů. Učí se sice na vysokých školách, ovšem jen jako logická dedukce matematických Lorenzových transformací. Fyzikální představu, jakou jsme schopni mít třeba o proudění elektřiny ve vodičích, měla o relativitě podle profesorů Herčíka a Běhounka ještě v padesátých letech snad desítky vědců.

Ing. K. J.

O titul "Český Mengele" aneb Co národ snese

Ataman

Nacista a válečný zločinec Dr. Mengele byl sadistický lékař, který v koncentráku na věznicích zkoušel, co všechno lidský organismus snese a vystavoval své pokusné objekty všemožné fyzické i duševní trýzni. — Na toho Mengeleho jsem si nejednou vzpomněl v souvislosti s realizací šokové terapie v oblasti ekonomie u nás. Pro čísi slávu jsme se stali pokusnými objekty, kam až je možno národu sahat na kořen cti i existence — při razantním omezování příjmů a fantastickým zvyšování cen a poplatků. U starých lidí, tedy u důchodců, se pak zmíněné přirovnání a konstatování nabízí i proto, že jejich prohlubující se chudoba rovněž co nevidět skončí v peci krematoria.

Za pokus, co všechno národ unese a snese, pokládám kupříkladu i vlastenecký řípský projev člověka, který má na české straně "záslužné" pořadí jedna či dvě za zavraždění Československa. O skutečném pořadí at' se tento Krk dohodne s Hlavou, kterou v praktické politice otáčí. Je také zajímavé, že oba mají slovenské manželky. Kdyby tato partnerská konstelace, ale v německé obměně, se vyskytla při eventualitě zrady Československa ve prospěch Německa, museli by oba odsoupat a nejpravděpodobněji by v příhodné době byly oba páry postaveny před národní soud za vlastizrady. — V roce 1993 to však český národ ještě snese.

Stejně tak snese potupnou provokaci, v níž byl český budovatel stalinského komunismu (později s lidskou tváří) dekorován bývalým Mnichovanem a zrádným spojencem našeho státu, "Řádem čestné légie". Persekvované občany nejvíce na věci uráží to slovo "čestné", když všechno kolem kariéry vyznamenaného bylo nečestné a cílevědomé. V této souvislosti si vzpomínám na jiného vysokého bolševického hodnostáře a spoluvězně z Leopoldova, který i tam věřil že ho strana jen zkouší a řekl mi doslova, že "musí být pilný a nemá čas na politické klábosení". Učil se totiž arabštinu, aby pak mohl být straně užitečný na dalším **diplomačnickém** postu (už povolení učebnice byla výjimka z výjimek!). Byl tak vysokým spolupracovníkem StB, že není v seznamu. Zato jeho přesný odlietek — synáček v seznamu je. Pokračoval v otcově "pilnosti" a za spolupráci se dostal na studia do ciziny, pak do "porevolučního" parlamentu, kde se kolem jeho činnosti rozbalila známá aféra. Národ na to koukal a hlasitě neřekl ani slovo. Ted' jen čekám, že brzy dostane

12 Denní Hlasatel

3. listopadu 1993

nějaký "Řád čestné mafie". Kdyby ne, zavětil bych...

Neviditelní Mengelové, synové zločince Mengeleho, zkoušejí kupříkladu na duši národa, jak dalece otupěla vůči gangsterským jevům v naší politice a hospodářství. Série jmen stranických funkcionářů vládnoucí strany, z nichž jeden každý představuje nějaký zločin, lumpárnu nebo svinstvo (od morálního po majetkové), se brzy po odhalení objeví opět v tisku, rozh'ase, televizi, a občan namísto aby se vzbouřil proti páchnoucímu přívahu, drží hubu a krok. — Zkoušejí tedy dál: Jednoho neopatrného nešťastníka, člena klanu, vyhodili z nejvyšší odborné funkce kvůli bytu a pro neplacení daní z příjmů, zatímco u vyložené nahých zadků, nyní miliardářů, nikoho nenapadne, jak takový majetek blesku-rychle nabyli, a zda z něj platili daně. Občany to nenapadne ani u piva, a to je co říct!! Pane Mengele, ustaňte v pokusech, naši lidé jsou už opravdu zlostejnějí a otupělí.

Český Mengele ještě neumrtvil povědomí o zemi Moravskoslezské, ale pracuje se na tom ve dne v noci. Nedávno si to přijel ověřit přímo na manifestaci do Brna. Byl dervišký dojdavý, naléhavý, desinformativní i hrubý, ale přesto se našel jeden neumrtvený a hodil po jeho vozu šnilým jabkem. Vzali ho rovnou do vazby, zatímco známého otcovraha nechají měsíce běhat na svobodě, kde se svou funkcionářsky urputnou matkou kalí vodu kolem své nesporné viny. To se mu možná povede. V nejhrošším na matčinu "přímluvu" dostane amnestii. — Národ, jako hlas Boží, nefunguje ani v případě faktu, že Češi mají poprvé v historii v čele státu multimilionáře, což se ve srovnání se spartánským Masarykem a střídmým Benešem jeví jako signál, výstraha i úder mezi oči. Pochybuji, že si to vůbec někdo uvědomil. A i kdyby, nesmělo by se to říkat nahlas. A když ututlalo by se to, jako nespočetné aféry letošního roku, jež se týkaly charakteru nezvedených Otců vlasti. — To už potom honorární akt kolem známého výřečného vykuka Pavla Eufrata v taláru hodnostáře Karlovy university, byl nezajímavý a úplně zapadla věta jeho vrstevníka a znalce, který si o něm povzdechl: "Ten má všechno, a vždycky měl, počínaje teplým pelíškem za války v Anglii."

Pražští Mengelíkové, zavázání ještě z příjemného zážitku jinak ostudné cesty letadlem do USA v roce 1990, zadarmo respektive na účet občanů (nikdo dosud neřekl, že šlo o zneužití úřední moci a majetku státu), plní drobné úkoly a pašují do povědomí lidí opiáty, takže nikomu ani nenapadne se ptát, jak se kupříkladu nakládá s dolarovými půjčkami (pomáháme jimi zřejmě žít méně schopnou část půjčovatelovy veřejnosti), což z hlediska jejich rozsahu i práva je věc hrdelní. — Bohužel nikoliv hrdelně, nýbrž směšně hrají svou vnučenou roli někteří bývalí političtí vězňové, když po obdržení inflačního obolusu ustupují a klanějí se disidentským komunistům a šaškům, kteří jsou za čtrnáctidenní fešácké vězení na nejvyšších postech — Mengelíkové ucpávají mozkové kanálky i v případě lidového mlčení k operetním ekumenickým "bohoslužbám", které svědčí o nejvyšší kolaboraci Neomylného s nepřáteli víry a Krista. — Jen za těchto okolností se může běžně psát o "dobročinnosti" zednářských loží, aniž by lidé mohli znát jména oněch dobrodětů. — V televizním pořadu GEN o "elitě národa" se veřejnosti předkládají oslavné medailonky o lidech s hnisavými strupy na charakteru, takže chudnoucí a oblbovaný lid nepřijde ani na to, proč stále víc chudne, když banky si naopak z přebytku peněz přestavují své budovy na paláce (když někdo nadměrně utrácí, stane se podezřelým, ale toto není nikomu ani trochu podezřelé!). — Přetíženi politikové mají naráz kolem svých jmen, zepředu i zezadu, zkratky vědeckých titulů, a nikdo se neptá, jak je to lidsky možné, když mají absolutní nedostatek času. Za komunismu takový nešvar existoval, a člen politbyra měl do rána tři tituly, aniž to s někým hnulo (při nositelově známé tuposti). Ale to bylo možné za diktatury — Herr Doktor Mengele, ich melde gehorsam, že občanům již ani nevadí, když za tři a půl minuty se ráno z rádia "dozví" zprávy z domova i z ciziny, zprávu o počasí a přehled denního tisku. Věru hodné zápisu do knihy otrokářských rekordů! Doktore Mengele, Vašimi metodami zpracováváný národ tohle všechno snese. Je už dokonale netečný. Gratuluji!

Že však i církev propadne mengelovské technice umrtvování a pokusům "co to vydá", je — mimo vzpomenuť kacfrský ekumenismus — dlo přímo záračné. Potkanovitě rychlokašky v klerikách (jinak zásadně ve frajerském civilu) se púlhodinku pohybují v brokátu kolem oltáře, a pak si jdou po svých... Známe jednoho, který již hrál mnoho rolí — studenta, obchodníka, podnikatele, tiskaře, blázna, exulanta — a teď hraje roli kněze vystudovaného za tři měsíce, a působí na jedné faře se známým provládním exhibicionistou, s nímž páchá dle libosti extravuřty v oblasti věroučné i společenské, za mlčení konsistoře — kde má tento povedený pár své veselé kamarády a kolegy. Když si uvědomíme, že toto a další se odehrává v období sociální genocidy, oněmsíme a začneme se modlit. Anebo přestaneme....

O titul "Český Mengele" se uchází ne jeden náš vladař, který má za své "úspěchy" služební body v řídícím zahraničí. Velmi mu záleží na dolarovém kádrovém posudku, a proto k pokusům svěřený lid at' od něj nečeká zlidštění ani omylem. Ledaže by se ho zbavil. Ale kam by pak z hlídaného koncentráku, zvaného "zemský ráj to na pohled", utekl? Lid jedině do nebe, pokud po úvaze nezvolí cestu volebního pořádku v rodném lágru.

Nejposlednější zkušební akt mengelismu je vůdcovské prohlášení vladaře, že žádné referendum u nás nepřipadá v úvahu, protože je zbytečné a drahé. — V každé opravdové demokracii by tentýž večer, nebo nejpozději den poté, dostal takový Mengele pádnou odpověď parlamentu, nebo samotného lidu...